

மலர்

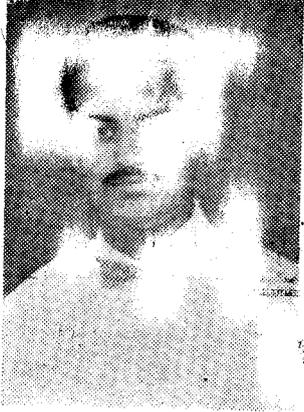
சூன் 1973

சுற்றுலா, விநியோகம், தொழில்

50 சதம்

சுற்றுலா, விநியோகம், தொழில்

தரமான கலை இலக்கிய சஞ்சிகை
“மல்லிகை” போல

தரமான பவுண், தங்க நகைகளுக்கு
“கலைவாணி” நகைமாளிகை

நம்பிக்கை, நாணயம்
உத்தரவாதம் மிக்க
நகைகளுக்கு

இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்.

கலைவாணி நகைமாளிகை

111 B, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

உரிமையாளர் :- நா. சிவசுப்பிரமணியம்

அடுத்து போகும் “மல்லிகை” 9வது ஆண்டு மலருக்கு
எமது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகுக.

IMPERIAL EXPORTERS (CEYLON) CO.,

205, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO - 14.

P.O. Box - 747.

Phone: 28730 - 21319.

Grams: APPROACH.

Exporters of Tea and Other Ceylon Produce.

Leading Buyers for

Tea, Pepper, Cardamoms,

Cloves, Gingelly Seeds

Etc.

“ஆடுகல் பாடுகல் சீக்திரம்-கவி
யாதிபய சீய கலைகளில்-உள்ளும்
நடுபட்டென்றும் நடப்பவர்-இவர்
நீனநிலைகண்டு துள்ளுவார்”

கொடி 8

ஜூலை— 1973

மலர் 63

9-வது ஆண்டு மலர்

ஆண்டு மலர் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது. மக்களால் மதிக்கப்படத்தக்க எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து எழுதுவது என்பதே மகிழ்ச்சியான-அதேசமயம் இலக்கியத் தரமான செய்தி.

ஏனோ தெரியவில்லை— மல்லிகையின் சுவைநூர் தொகை புதுப் புதுப் பிரதேசங்களாக அதிகரித்து வருகின்றது.

மதிப்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்கப் பொறுப்பு, நெஞ்சைத் தொடுகின்றது. இத்தனை நல்லிதயங்களின் இலக்கிய நம்பிக்கைகளையும் கூட்டு மொத்தமாகத் திரட்டி, பல இலக்கிய சாதனைகளை வென்றெடுப்பதுதான் நமது குறிக்கோள். — இலட்சியம்!

எதிர் காலம் மிகப் பிரகாசமாகத் துலங்குகின்றது!

—இன்னொரு மகிழ்ச்சியான செய்தி! — மல்லிகையின் 10-வது ஆண்டு மலர் சொந்த மிஷினிலேயே அச்சியற்றப்படும்.

மல்லிகையின் தனித்துவம் வேறென்றும்மல்ல. மக்களிடமிருந்து பெறுவதை மக்களுக்கே தருவதுதான்.

மீண்டும் மலரில் சந்திப்போம்.

ஆசிரியர் :

மணக்கும் “மல்லிகை”
கதை, பெயர்,
கவிதை, கட்டுரை,
கருத்து,
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்;
பொறுப்பும் அவரே;

மல்லிகை
ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா
234 A-கே. கே. எஸ் வீதி
யாழ்ப்பாணம் (இலங்கை)

சிறு சஞ்சிகைகளும் சில திடீர் நெருக்கடிகளும்

பல நெருக்கடிகளுக்கு ஈடுகொடுத்து, இலக்கிய வளர்ச்சி ஒன்றையே தலையாய நோக்கமாகவும் தொண்டாகவும் கருதி, எத்தனையோ சிரமங்களுக்கு மத்தியில் ஆண்டுகள் பலவாக வெறும் உழைப்பு ஒன்றையே மூலதனமாகக் கொண்டு வெற்றிகரமாக நடைபெற்று, மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழும் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளுக்கு முன்னர் எப்பொழுதையும் விட, இன்று திடீர் நெருக்கடி ஒன்று தோன்றியுள்ளது.

நியூஸ் பிரிண்ட் தட்டுப்பாடே அது!

அரிசி எவ்வளவு முக்கியமோ அதே அளவிற்கு ஒரு நாட்டுக்கு முக்கியம் பத்திரிகைத் தாள்! இந்த யுகம் செய்தி—பத்திரிகைப் பரிவர்த்தனை சகாப்தம்! இது வளர்ந்துள்ளது; வரவேற்கத்தக்கது; ஜனநாயக வளர்ச்சிக்கு அத்தியாவசியமானது; மக்களை வென்றெடுப்பதற்குச் சாதனமானது! இந்த முன்னேற்றத்தை—அறிவுப் பசியைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கி, பொதுசன அபிப்பிராயத்தைத் தங்கள் பக்கம் திசை திருப்பவே வசதி படைத்த வர்க்கம் பத்திரிகை ஏகபோகத்தைத் தமதுடைமையாகக் கொண்டிருந்தன.

சிறிய பத்திரிகைகள் வளருவதால் ஏக ஆதிக்கம் தரும். கருத்துக்கள் ஜனநாயகப்படுத்தப்படும். வெகுசனங்களிடம் திணிக்கப்படாத ஆரோக்கியமான சிந்தனைகள் சென்றடைய வழி பிறக்கும்.

எனவே சிறிய சஞ்சிகைகளுக்குப் பூரண ஆதரவு தருவது அரசாங்கத்துக்குத் தேசியக் கடமையாகும். பத்திரிகைத்தாள் முக்கியம்.

தரங்கெட்ட சஞ்சிகைகளைத் தடுத்ததால் அரசுக்கு இலட்சக்கணக்கான ரூபாய் அந்நியச் செலாவணியை மிச்சப்படுத்த உதவிய எழுத்தாளர் கேட்பது நியாயமானது; உரிமையானது! இதை அரசு கவனத்தில் எடுக்கவேண்டும். அத்துடன் பிரசுர, அச்சுச் சாதன, தாள் வசதிகள் ஏற்படுத்தித் தந்தால் தமது படைப்புக்களை இந்தியா, மலேசியா போன்ற நாடுகளில் சந்தைப்படுத்துவதின் மூலம் அந்நியச் செலாவணியைத் திரட்டித் தருவார்கள் என்பதை அரசாங்கம் உறுதியாக நம்பலாம்.

இருக்கு வேதத்திலிருந்து பொருளையும், சாம வேதத்திலிருந்து பண்ணையும், யஜுர் வேதத்திலிருந்து அபிநயங்களையும், அதர்வண வேதத்திலிருந்து நவரசங்களையும் ஒன்று சேர்த்துத் தொகுத்து, பிரம தேவனால் உருவாக்கப்பட்ட பரதக்கலையை ஐந்தாவது வேதம் என்று கூறுவர்.

நான்மறைகளோடு ஒப்பிடத்தக்க பெருமை வாய்ந்த இந்தப் பரதக்கலை தமிழ்க் கலாசாரத்தின் தலை சிறந்த சின்னமாக இன்றும் விளங்கி வருகிறது.

சமீப காலங்களில் ஈழத்து மக்களிடையே இந்தக் கலையைப் பயிலவேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுந்திருப்பதற்கு கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் அடிக்கடி நடைபெறும் பரதநாட்டிய அரங்கேற்றங்களே சான்று கூறுகின்றன. சுமார் 25 ஆண்டுகளுக்குள் பரதநாட்டியம் பயிலும் மாணவிகளும், பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்களும், கலாநிலையங்களும், அதை ரசித்து மகிழும் பெருமக்களும் அதை ஆதரித்துப் பேணிவரும் போஷகர்களும் குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் அதிகரித்து வந்துள்ளனர்.

காட்டி மறைக்கும்
கலை 46 * 81
வி: என். பி.

செல்லு பூதலு மகாதேவன்

சென்ற மாதம் 22-ம் திகதி யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடந்த செல்வி ஸ்ரீதேவி மகாதேவனின் பரத நாட்டிய அரங்கேற்றத்தை 'அரங்கேற்றம்' என்று கூற நான் விரும்பவில்லை. ஏனென்றால், முதன் முதலாக மேடை ஏறுபவர்களுக்கு வழக்கமாக இருக்கும் கூச்சம், பயம் ஒன்றுமேயில்லாமல், பல மேடைகளில் ஏறி ஆடியவர்களுக்குள்ள தன்னம்பிக்கையோடு, மிகவும் சுகமாக நாட்டியம் ஆடின இளமங்கை.

அலாரிப்பு, ஜதிஸ்வரம் போன்ற வழக் கமான அம்சங்களைத் தவிர, ஆனந்தபைர வியில் அமைந்த பத வர்ணமும், 'காலைத் தூக்கி நின்றோடும்', 'நினைத்த போது நீ' முதலிய கீர்த்தனங்களும் கவர்ச்சியாயிருந் தன.

பொதுவாக, நுண்கலைகளில் எல்லாம் 'காட்டி மறைப்பது' என்பது ஒரு சூட்ச மமான கலை. ஒரு பாவத்தை முழுமையா கக் காட்டாமல் அரைகுறையாகக் காட்டி மறைக்கும்போது, ரஸிகர்கள் காட்டாமல் விட்ட இடங்களை தங்கள் சொந்தக் கற்ப னையால் நிரப்பி சுவைக்கிறார்கள். சிறந்த

பாடகர்களும் ஓவியர்களும் எழுத்தாளர் களும் இந்த தந்திரத்தை மிக வெற்றியு டன் கையாள்வார்கள்.

நாட்டியம் ஆடும்போது எப்பொழு தும் சிரித்த முகம் காட்டவேண்டுமென்ற நியதி கிடையாது. எந்த பாவத்தையும் பொருத்தமான இடத்தில், சரியான அள வோடு காட்டுவதே சிறப்பானது.

இதுபோலவே, அலாரிப்பு முதல் தில் லானா வரை எல் லா உருப்படிகளையும் (சாகித்தியம், சுரக்கோர்வை, சொற்கட்டு உட்பட) நடனமாடுகிறவரும் உச்சரிக்க

வேண்டியதில்லை. நாயக — நாயகிக் கட் டங்களில் வரும் பதங்களை வாயினாலும் உச்சரித்துக் காட்டலாம். மற்றவைக்கு அவசியமில்லை.

பரதக் கலைக்குப் பொருத்தமான உடற் கட்டும், முகத் தோற்றமும் ஸ்ரீதேவியிடம் காணப்படுகின்றன. அலுப்புத் தோற்றமல் சரளமாக ஆடுகிறார்.

கலை மயமான எதிர்காலம் இவரைக் காத்திருக்கிறது.

அட்டைப்படம்:

அமரர் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

ஈடிணையற்ற ஆசிரியன்

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

யூன் மாதம் 14-ஆம் திகதி யன்று மாலை, பேராதனை வளா கத் தமிழ்ச் சங்கக் கூட்டமொன் றின்பொழுது, நடந்துகொண்டிருந்த 'திறனாய்வு அரங்க' நிகழ்ச்சி யினிடையே, சங்கத்தலைவர், பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்களின் மறைவுச் செய்தி யினை வெளியிட்டார்.

பேராதனையைப் பொறுத்த வரையில், பேராசிரியர் செல்வ நாயகத்தின் மறைவு பற்றிய செய்தி அவ்வேளையில், அவ்வி டத்தில் வெளியிடப் பெற்றது சோகம் ததும்பும் ஒரு பொருத் தப்பாட்டினை எடுத்துக் காட்டு கின்றது. பல காலமாகத் தமிழ் சங்கத்துடன் தொடர்புகொண்டு சிலகாலம் அதன் பெருந்தலைவ ராகவுமிருந்த பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்களின் மறைவைத் தமிழ்ச் சங்கமே முதன் முதலில் அறிந்துகொண் டது.

இலக்கியத் திறனாய்வு என் னும் பாடத்தினை முதன் முத லிற் பயிற்றுவித்து, ஈழத்தின் இலக்கியத் திறனாய்வாளர் என்ற தகைமையைப் பெற்ற பலரின் வளர்ச்சிக்குதலிய பேரா சிரியர் செல்வநாயகத்தின் மறைவுச் செய்தி, பல்கலைக்கழத் திறனாய்வு அரங்கு ஒன்றின்

பொழுது வெளியிடப்பட்டது என்னைப் பொறுத்தவரையில் தனி மனித சாதனைகள் சிலவற் றின் அமரத்துவத்தையும் அத் தகைய சாதனைகள் ஏற்படுத்தும் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சி யையும் எடுத்துக் காட்டுவதாகவே அமைகின்றது. இத்த கைய சந்தர்ப்பங்களிலேதான் 'மன்னன் மறைந்துவிட்டான்: மன்னன் நீழேழி வாழ்க' என்ற ஆங்கில மரபுத் தொடரின் கருத்தாழத்தையும் உண்மையை யும் நாம் உணர்கின்றோம்.

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறையில் விரி வுரையாளராக நீண்டகாலம் கடமையாற்றியவர். சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோருடன் இணைந்து, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறையின் ஆராய்ச்சி மரபுக்கும் பாரம்பரியத்துக்கும் வழிவகுத்தவர்; பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஓய்வுபெற்ற பின்னர் தமிழ்த் துறையின் தலைவராகவும் பேரா சிரியராகவும் நியமிக்கப்பெற்றவர்; அந்த நியமனத்துக்கு முன் னர், கிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் களின் ஆராய்ச்சிப் பணியைக் கணிக்குமுகமாக வழங்கப்படும்

‘ரிடர்’ எனும் விருதினையும் பெற்றவர்.

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்களை நினைவு கூரும் அவரது மாணவர் எவரும் அவரது படிப்பித்தல் திறனையும், படிப்பித்தல் பால் அவர் கொண்டிருந்த கடப்பாடு கலந்த ஆர்வத்தினையும் தவறாது உணர்வர். தமது தொழிற்புற வாய்க்கையை சிரேஷ்டபாடசாலை ஆசிரியராகத் தொடங்கி அடுத்துச் சில காலம் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை விரிவுரையாளராக விருந்து பின்னர் விசேடப் புலமை காரணமாக பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்ற வி. செ. அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் தமது விரிவுரைகளை மிக்க சிறப்புடன் நடத்துவார். வகுப்புகளை அவர் நடத்திய முறையும், வகுப்பு விடயங்களில் அவர் காட்டும் கண்டிப்பும் காரணமாக மாணவர்கள் அவரிடத்தே பயம் கலந்த பக்தி கொண்டு ஒழுகினர்.

இதனால் மாணவர்கள் பெரும்பாலும் தூரத்தே நின்று மதிப்புச் செலுத்திவந்தனர். வகுப்பறைக் கண்டிப்பும், ஓரோ வேளைச் சுடுசொல்லும் என்ற வேலையைத் தாண்டி அவர் அருகே சென்றுவிட்டால், பிரச்சினைகளை மனிதாபிமானக் கண் கொண்டு நோக்கும் பண்பாளராக அவர் விளங்கியதன்மை தெரியவரும். இப்பண்பைப் பலர் பல வழிகளில் பயன்படுத்தியதும் உண்டு. தம்மருகே வருபவர்களின் அன்புரிமைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவர்களுக்கு எத்தகைய உதவியும் செய்யும் நட்புள்ள மும் தாராள சிந்தையும் பரிவுணர்ச்சியும் அவரிடத்து என்றும் விளங்கின.

எனது பல்கலைக்கழக மாணவ வாழ்க்கையின்பொழுது எனக்குக் கிட்டியது அந்தத் தூரத்துப் பார்வைதான். அருகே செல்லும் பொழுது பாயும் அன்புணர்ச்சியை அன்று காணவிட்டாலும் பின்னர் அறிந்திருக்கின்றேன். அவ்வாறு அறிந்தபொழுதுதான் பேராசிரியர் வி. செ. அவர்கள், அகத்தருகே வந்துவிட்டவனுக்கு வரையாது வழங்கும் தமது அன்புப் பலவீனத்தை மறைப்பதற்காகத் தான் புறக்கண்டிப்பைப் போற்றினாரோ என்று நான் எண்ணினேன்; இன்றும் அவ்வாறே எண்ணுகின்றேன்.

ஆனால் இந்த அன்புப் புகிர்வுக்கும் ஒரு மாணவன் பற்றிய அறிவு மதிப்பீட்டுக்கும் அவர் என்றும் முடிச்சுப்போட விரும்பியதில்லை. மாணவனின் ஆர்வத்தைக் கணிப்பதிலும் அவன் தொழிற்பாட்டை மதிப்பீடு செய்வதிலும் அவர் பாராபட்சம் காட்டியதில்லை. வெளிப்படையாக எடுத்துக் கூறவிட்டாலும், கணிப்பீட்டில் தவறு இருந்ததில்லையென்றே கருதுகின்றேன்.

இதற்குக் காரணம் அவரிடத்துக் காணப்பட்ட அறிவு நேர்மை. தமிழியல் ஆராய்ச்சி அறிவைப் பொறுத்தவரையில் அவர் என்றுமே திரிகரணகத்தியான பயில்வாளானாகவே விளங்கினார்.

கல்வெட்டு ஆராய்ச்சித் துறையில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கிருந்த பாண்டித்தியம் காரணமாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை இந்திய மேனாட்டுத் திராவிடவியல் ஆராய்ச்சித் துறையில் சிறப்புடன் மதிக்கப்பட்டது போன்று, இலக்கிய

வரலாற்றுத் துறையில் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அவர்கள் எழுதிய நூலால் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் சிறப்பாகத் தமிழ்த்துறைகளில் எழுது தமிழ்துறை மதிக்கப்பெற்றது. தமிழகத்தின் பிரபலமான பல்கலைக்கழகமொன்றிற் கடமையாற்றிவரும் ஒரு சிரேஷ்ட தமிழ் அறிஞர், தாம் எழுதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூலைப் பேராசிரியர் வி. செ. நூலை அடியொற்றி அமைத்துள்ளார். பேராசிரியர் வி. செ. யின் நூலை இத்துறையில் முன்னோடியாகவும் சிறந்ததொன்றாகவும் அமைகிறது என்ற உண்மையை — தான் தனது நூலின் அமைப்புக்கும் அதிகாரப் பொருளுக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்ட அந்த உண்மையை — அந்த அறிஞர் எடுத்துக்கூறத் தவறிவிட்டாரெனினும், தமிழ் இலக்கிய வரலாறுபற்றி ஆங்கிலத்தில் ‘இரஞ்சகமான’ ஒரு நூலை எழுதிய ஜேகதாசன் அதனை ஒளிவு மறைவின்றி, ஆராய்ச்சியாளனுக்கு வேண்டி நேர்மையுடன், எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பயில்வு நிலையில் இலக்கிய வரலாற்றையும், திராவிட நாகரிகத்தையும், மொழியியல் ஆய்வையும் முதன் முதலில் நடைமுறைப்படுத்திய பெருமை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறையையே சாரும். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை இப்பாட விதானங்களை நிறுவினார். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அரசியல் வரலாற்று அடிப்படையிலான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூலை எழுதித் தமிழுக்குப் பெருந்தொண்டாற்றினார். இன்று தமிழகத்தில் இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் பல, பாடக்குறிப்புக்க

ளாக, விஞ்ஞான நோக்கற்றவையாக வெளியிடப் படுகின்றன.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பேராசிரியர் வி. செ. அவர்களுக்கிருந்த ஈடுபாட்டினடியாகத் தோன்றியதே, அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ‘சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலையின் காலம்’ என்ற கட்டுரை. இக்கட்டுரை ‘யூனிவசிற்றி ஓஃப் சிலோன் ரிவியூ’ என்ற சஞ்சிகையில் 1948-இல் வெளியிடப்பட்டது. இக்கட்டுரை தமிழகத்து முதல் அறிஞர்களானவையாபுரிப்பிள்ளை, நீலகண்டசாஸ்திரி ஆகியோரின் கவனத்தை ஈர்த்தது. பேராசிரியர் வி. செ. யின் ஆங்கிலக் கட்டுரை சம்பந்தமாக நீலகண்டசாஸ்திரி அவர்கள் பின்னர் நீண்டதொரு கட்டுரை எழுதினாரென நம்புகின்றேன்.

தமிழகத்துத் தமிழாராய்ச்சியின் சிரேஷ்ட புருஷர்களால் பேராசிரியர் வி. செ. யின் பணி மதிக்கப்பெற்றது, கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளது. சிறு தேவதைகள் அதனை மறைத்தும் மறந்தும் நடந்து கொள்வதுபற்றி நாம் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியதில்லை.

‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு’ என்ற அந்த ஒரு நூல் காரணமாகவே தமிழ் மாணவர் பேராசிரியர் வி. செ. க்குக் கடமைப்பட்டுள்ளனர் என்று கூறலாம்.

பேராசிரியர் வி. செ. யின் தமிழாராய்ச்சித் திறனுக்கும் தெளிவுக்கும் சான்றாக விளங்கும் இன்னொரு நூல், அவர் எழுதிய ‘தமிழ் உரை நடை வரலாறு’ ஆகும். இந்நூலையும், இப்பொருள் பற்றி வேறு சிலர் எழுதியுள்ள நூல்களையும் பார்க்க

கும்பொழுது பேராசிரியர் வி. செ. இன் அறிவும் அறிவுத் தெளிவும் நன்கு புலப்படும்.

தமிழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள் போன்று பல நூல்களை எழுதி வெளியிடும் வேகமும் வாய்ப்பும் ஈழத்துப் பேராசிரியர்களுக்கும் விரிவுரையாளர்களுக்கும் இன்னும் ஏற்படவில்லை. அத்தகைய ஒரு வாய்ப்பு இருந்திருக்குமேல், பேராசிரியர் வி. செ. இன் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியும், பக்தி இலக்கிய ஆராய்ச்சியும், தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களைப் பெரிதும் மாற்றி அமைந்திருக்குமென்பது, அவரிடத்து அவ்விடயங்கள் பற்றிக் கற்ற மாணவர்க்கே தெரியும்.

தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியில்-சிறப்பாகப் பொருள்திகார ஆராய்ச்சியில் — பேராசிரியர் வி. செ. அவர்கள் நவமான பல கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார். இவர் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியாரிடத்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தொல்காப்பியம் படித்தவர். மலேசியாவில் 1966-இல் நடைபெற்ற முதலாவது தமிழாராய்ச்சிமாநாட்டுக்கு அவர் சமர்ப்பித்த 'தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியில் தோன்றும் சில பிரச்சனைகள்' என்ற கட்டுரை அவரது கருத்துக்கள் சில வற்றை எடுத்து ஆராய்கின்றன.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற உள்ள தமிழாராய்ச்சி மரபு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடக்கட்டும். அதுதான் நாம் அவரது அறிவுக்குச் செலுத்தும் காணிக்கை.

பேராசிரியர் வி. செ. அவர்கள் இருதய நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு வாழ்ந்தவர். மற்றையவர்களின் பிரச்சனைகளைத் தனது கவலையாகக் கொள்கின்ற பண்புள்ள அவரை இந்நோய் பெரிதும் வாட்டிவந்தது.

அதனாலேதான் பேராசிரியப் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர், வவுனியாவில் தமது கமத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது அறிவுத் திறனையும் ஆராய்ச்சித் தகைமையையும் அறிய வாய்ப்பிருந்திராத வவுனியா உத்தியோகத்தர் ஒருவர் சென்றமாதம் நான் வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து கொழும்புக்கு காரில் வந்தபொழுது என்னைச் சந்தித்துச் சொன்னார்.

'உமக்குத் தெரியுமா புரொபசர் செல்வநாயகம் தனது தோட்டத்தில் ஊழியர்களுள் எவரது மகனுக்கு - நாலாம் வகுப்பிற் படிக்கும் பையன் - பாடஞ்சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார். பல்கலைக் கழகத்திலே அத்துனைச் சிறப்பாக இருந்தவர், இந்தச் சின்ன வகுப்புப் படிப்பை எத்துனை கவனமாகச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்? எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாக இருக்கிறது'

இதில் ஆச்சரியமெதுவுமே இல்லை. பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் ஆசிரிய வாழ்க்கைக் கென்றே பிறந்தவர். அதற்கே தம்மை அர்ப்பணித்தவர். அதிற் பெருஞ்சாதனைகளை ஏற்படுத்தியவர்.

அவர் மறைவு, தமிழாராய்ச்சி மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரதும் இழப்பாகும்.

33

நண்பர் இலக்கியத் திருநாட்டில்
க.நா.சு. இன் பாத் திரம்
க.ச.

சேர்ந்தேன். அப்படியும் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்து என் தகப்பனார் நூறு ரூபாய் - கையில் இருந்தது போக-இருக்கட்டும் என்று கொடுத்துவிட்டுப் போனார்'

'சென்னைக்கு வந்தேன்' என்ற கட்டுரையில் மேற்கண்ட வாறு எழுதியிருக்கிறார் க. நா. சு. ஒருவரது கையிலிருக்கும் பணத்தை அளவுகோலாகக் கொண்டு அவருடைய கருத்துக்களை எடைபோட முயல்வது அத்துனை விவேகமான காரியமல்ல (ஆனால் காசுக்கும் கருத்துக்கும் சம்பந்தம் இல்லையென்றும் கூறிவிட இயலாது.) எனினும் மேலேயுள்ள கூற்றையும், அது இடம்பெற்றிருக்கும் கட்டுரையையும் படிக்கும் பொழுது ஒரு விஷயம் தெளிவாகிறது. 'இலக்கிய வாழ்வு' வாழ்வேண்டும் என்று இளமைக் கனவுடன் சென்னைக்கு வந்த க. நா. சுவக்கு பணக்கஷ்டம் என்னவென்பது அநுபவரீதியாகத் தெரியாததொன்று. அது மட்டுமன்று. ஆங்கிலத்திலே spoilt child என்று சொல்லுவார்களே அந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவராக, அதாவது செல்லப்பிள்ளையாகவும் இருந்தார் என்பது வெளிப்படை. இது சிறிது கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டிய ஒரு செய்தி என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் க. நா. சு. வீண் நோக்கையும் எழுத்தின் தன்மையையும் இது பெரிதும் பாதித்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. வாழ்க்கையில் செல்லப்பிள்ளையாக வளர்ந்து வாழ முற்பட்டதும், அவரது எழுத்திலும் 'செல்லப்பிள்ளைத்தனம்' பிரதிபலித்தது. குறும்புத்தனம், பொறுப்புணர்ச்சியின்மை, மட்டுமதிப்பின்றித் தூக்கியெறிந்து

'காலேஜில் படிக்கும் போதெல்லாம் நூறு, நூற்றைம்பது என்று அந்தக் காலத்தில் செலவு செய்து பழகியவன் நான். நான் எழுதப்போகிறேன் என்றால் பாட்டியை இரவு பத்தரை மணிக்கு எனக்கு காபி போட்டுத்தர எழுப்புவார் என் அப்பா. அவருடன் சண்டை போட்டுக்கொள்ள முடியாமல், ஆனால் சண்டை போட்டுக் கொண்டதான், 1934-லே சென்னை வந்து

பேசும் மனோபாவம் என்பன இவ்விவக்கியச் 'செல்லப்பிள்ளைத் தன்'த்தின் வெளிப்பாடுகள் எனலாம்.

க. நா. சு. வின் சமகால எழுத்தாளர்களான பி. எஸ். ராமையா, சொ. விருத்தாசலம் (புதுமைப்பித்தன்) கு. ப. ரா. முதலியோரை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்கள் வறுமையை அல்லது பணமுடையை அநுபவ ரீதியாக அறிந்தவர்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். (அதன் தாக்கத்தையும் எதிரொலியையும் அவர்களின் எழுத்திலும் காணலாம்; கேட்கலாம்.) 'செட்டும் பட்டணம் சேர்' என்ற பழமொழிக்கு இயையவே பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் அக்காலத்திலும் பின்னரும் சென்னைக்குச் சென்றார்கள். ஆனால் அவரே ஒத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போல ஓரளவு வசதிகளுடனேயே க. நா. சு. 'இலக்கிய வாழ்வு' நடாத்தச் சென்னைக்குச் சென்றார்.

'சென்னையில் எனது நண்பர் சீதாராமன் என்பவருடன் - அவர் இப்போது இந்திய ஆகாய விமானப் படையில் பெரிய உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார் - சென்னை பூராவும் தெருத் தெருவாகச் சுற்றி அலைந்திருக்கிறேன்..... சீதாராமனும் பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளை..... சீதாராமனுக்கும் பல மொழிகளில் பயிற்சியும் ஆர்வமும் உண்டு. இருவரும் மூர்மார்க் கெட்டில் தேடிப்பிடித்து ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, ஸ்பானிஷ். இதாலிய மொழிப்புஸ்தகங்களைப் படிப்போம். இருவரும் இலக்கியத்தை யும் இலக்கியப் பெரியார்

களையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு தெருத் தெருவாகச் சுற்றி சென்னை நகரின் வாழ்க்கையை இரவிலும் பகலிலும் ஒருவராகத் தெரிந்து கொள்ள முயன்றோம்..... என் முதல்கதை வெளிவந்த தினம் நான் ஒரு சாம்ராஜ்யத்தையே பிடித்துவிட்டவன் போலக் காற்றிலே நடந்தேன் என்று சொல்லவேண்டும். அன்று சீதாராமனும் நானும் இரவு பூராவும் பல பலவென்று விடியும் வரையில், ஊரெல்லாம் சுற்றிக் கொண்டே எங்கள் இலக்கிய சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பது பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்..... அதற்கு மறு நாள் காலை நான் ஹோட்டல் முதலாளிக்கு இரண்டு மாதமாக வாடகைப்பாக்கி என்று என் டைப்பரைட்டரை மட்டும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மற்றச் சாமான்களுடன் என்னையும் ஹோட்டல்காரன் வெளியேற்றிவிட்டான். (அப்பாவிடமிருந்து பணம் தருவித்துக்கொண்டு வேறு அறை, பக்கத்து ஹோட்டலிலேயே பார்த்துக் கொள்ள எனக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்)

வெறுமனே வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை நினைவுகூரும் பின்னோக்கிய வார்த்தைகளாக மட்டும் இவற்றை நான் கருதவில்லை. கடந்த காலத்தை மீட்டும் நினைத்துப் பார்க்கும் க. நா. சு. அதேவேளையில் அப்பழைய சம்பவங்களைத் திருப்தியுடனும், அங்கீகாரத்துடனும் பிறகுக்கு எடுத்துரைப்பதையும் நாம்

கவனித்தல் தகும். கவலைற்ற 'இலக்கிய வாழ்வு' நடாத்தியதை ஓரளவு பெருமையுடனும் கூறிக்கொள்கிறார். இது ஆரம்பத்திலிருந்தே அவரது முக்கிய பண்புகளில் ஒன்றாக இருந்து வந்திருக்கிறது..

ஆனால் 1934-ஆம் ஆண்டளவில் க. நா. சு இவ்வாறு இலக்கிய சாம்ராஜ்யக் கனவுகளுடன் ஹோட்டல்களில் தங்கியிருந்த வேளையில், இந்தியாவிலும், ஆசியாவின் ஏனைய பாகங்களிலும், ஐரோப்பாவிலும் மகத்தான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன என்பதை முன்னர் பார்த்தோம். க. நா. சு, வின் கண்முன்னாலேயே பல எழுத்தாளர்கள் காந்திய இயக்கத்தில், அதாவது சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் இறங்கிச் சிறை சென்று கொண்டிருந்தனர். ஆனால் தேசிய - சமூக - நிகழ்வுகள் அவரை ஈர்த்ததாகத் தெரியவில்லை. தனது குருமர்களான ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ், எஸ்ரா பவுண்ட் முதலியோரைப் போலவே, 'தூய' இலக்கிய வாழ்வு நடாத்துவதற்காகப் பிற 'தலைகளை' உதறிவிட்டு தன்போக்கில் எழுதிக்கொண்டிருந்தாராம். 'சுதந்திர எழுத்தாளன்' என்ற கோட்பாட்டின் தொடக்க நிலையை நாம் இங்கு காணலாம்.

க. நா. சு. தனது காலத்து இயக்கங்களில் குறிப்பாக தேசிய - சமுதாயச் சீர்திருத்த இயக்கங்களில் தொடக்கத்திலிருந்தே அக்கறை கொள்ளாமல் இல்லாதிருந்தது மட்டுமல்லாது, அவற்றை அலட்சியப்படுத்தியதையும் நாம் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ளலாம். இதன் அடிப்படையிலேயே இன்றுவரை மக்கள் இயக்கங்கள் எதிலும் அவர்

சிரத்தை காட்டியதுமில்லை. அவற்றை மதித்ததும் இல்லை.

ஆனால் க. நா. சு. போன்றோர் தெருத் தெருவாகச் சுற்றி' இலக்கியம் பற்றி அரட்டையடித்துக்கொண்டு காலம் கழித்த வேளையிலே, வேறு சில எழுத்தாளர்கள் இவர்களைப் பற்றி என்ன எண்ணினர் என்பதை அறிவது சுவையானதாகும். சிற்சில அம்சங்களில் க. நா. சு. ஷடன் நெருங்கிய ஒப்புமையுடையவர். ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியன். [ஞானரதம் (டிஸம்பர் 1972) 'மணிவிழாக் காணும் இலக்கிய மும்மணிகள்' என்று க. நா. சு., சி. சு. செல்லப்பா, ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியன் ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டதுடன், ந. சி. சிறப்பீதழ் ஒன்றையும் (மே, 1973) வெளியிட்டது.]

மணிக்கொடி காரியாலயத்தில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றை, சிதம்பர சுப்பிரமணியன் 'சரஸ்வதி' (1959) ஆண்டு மலரில் பின்வருமாறு விவரித்துள்ளார்:

'ஒரு நாள், நானும் என்னுடன் ஆடிப் படிப்புக்குப் படித்துக்கொண்டிருந்த இன்னும் இரண்டு நண்பர்களும் ராமையாவுடன் மணிக்கொடிக் காரியாலயத்திற்குச் சென்றோம். அங்கு ஏழுமட்டுப் பேர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். பார்த்தாலே, எல்லோரும் அறிவாளிகள் என்று நிச்சயமாகத் தோன்றும். ராமையா ஒவ்வொரு வரையும் அறிமுகப்படுத்தி ஓர்..... எங்களைக் காட்டி 'இவர்கள் இளைஞர்கள். இலக்கியத்தில் மிகவும் ஈடுபாடுடையவர்கள்' என்று

அறிமுகப்படுத்தினார். வ. ரா. எங்களைக் கூர்ந்து கவனித்தார். எழுந்திருந்து எங்கள் பக்கம் வந்தார். 'நீங்கள் என்ன வெள்ளைக் காரனுக்குத் துப்பாக்கி தூக்கிண்டு போகப் போறீர்களோ' என்றார். எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பிரமித்தப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தோம். வ. ரா. மேலும் பேசினார். 'தேசம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. காந்தி ஒருவர் இருக்கிறார். போராட்டம் ஒன்று நடக்கிறது. அதில் எல்லாம் உங்களுக்கு ஒன்றும் சம்பந்தம் இல்லையோ? கதர் கட்டுவதற்கும் உங்களுக்கும் ஒரு ஜோலியுமில்லை. இல்லையா? அடுத்த தடவையாவது வரும்பொழுது கதர் கட்டிக் கொண்டு வாருங்கள் என்றார்.

மகாகவி பாரதியாரின் பிரதம சீடர்களில் ஒருவரும், முனைப்பான சீர்திருத்தவாதியும், பேச்சுத் தமிழில் இலக்கியப் படைப்பவர்களுக்கு முன்னோடியும், வீறுகொண்ட பத்திரிகை எழுத்தாளருமான வ. ரா. எனப்படும், வ. ராமசாமி அய்யங்கார்தான் (1889-1951) மேலே குறிப்பிடப் படுபவர். 'பேரூ மன்னர்' என்று மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரால் ஒரு முகமாகப் பாராட்டப் பெற்ற வ. ரா. 1930-இல் உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்குகொண்டு

சிறை சென்று மீண்ட பின்னரே 'மணிக்கொடி' பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராய் அமர்ந்தவர். செயல் வீரரான வ. ரா., ந. சிதம்பரசுப்ரமணியத்தையும் அவரது நண்பர்களையும் கண்டித்தது இயல்பே.

காந்தியும், சத்தியாக்கிரகம், ஒத்துழையாமை, கதர் முதலிய கோஷங்களினால் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் அன்று கவரப்பட்டிருந்தார்கள். எனினும் வ. ரா. போன்ற சிலர் அதே வேளையில் கணிசமான அளவு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்ச்சி உடையவராயும் இருந்தனர். அத்தகைய யோசனைகள் பின்னாலில் முற்போக்கு அணியைச் சார்ந்தனர். அரசியலிற் காட்டிய தீவிரத்தைப்போலவே, பெண்ணுரிமை, சாதிமுறை ஒழிப்பு முதலிய சமூகப் பிரச்சினைகளிலும் வ. ரா. தனது சமகால எழுத்தாளர் பலரிலும் பார்க்க ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டவராயிருந்தார். இதனாலேயே 'தூய' இலக்கியவாதியான க. நா. ச. வீறுகொண்ட இவ்வெழுத்தாளரைப் பற்றி அதிகம் எழுதிய தில்லை. ஓரிடத்தில் (இலக்கிய விசாரம், பக் 40) 'ஆனால் மாதவையா முதல் வ. ரா. வரையில் அவர்கள் நாவல் எழுதிய தோக்கங்களைப் பாராட்டலாமே தவிர, நாவல்களாக அவர்கள் நூல்களைப் பாராட்ட முடியாது என்பது உண்மை' என்று குறிப்பிடுகிறார். நவீன தமிழிலக்கியப் பெருமகன் ஒருவரைப் பற்றி விமர்சகர் க. நா. ச. கூறுவது இப்படிப்பட்ட அரைகுறைப் பாராட்டுத்தான்.

க. நா. ச. வைப்போலவே ந. சியும் 'சென்னைக்கு நிரந்தரமாகக் குடித்தனம் செய்ய வந்தது 1933-34-ல் தான்' அவருக்கு க. நா. ச. வைப்போலவே பணக்கஷ்டம் அதிகம் இல்லாதவர். 'புதுக்கோட்டையில் இண்டர்மீடியட் பரீட்சை முடிந்து அதில் ஒரு பாகத்தில் தவறிவிட்டேன். தேறியிருந்தால் எங்கள் உறவினர்கள் விருப்பப்படி இஞ்ஜினீயரிங் காலேஜில் சேர்ந்திருப்பேன். பரீட்சையில் தவறிவிடவே மேலே என்ன செய்யதென்று தெரியாமல் சென்னைக்கு வந்தேன். உத்தியோகம் தேடுவதாகவும் உத்தேசம் இல்லை. மேலும் கொஞ்சக் காலம் ஏதாவது படித்துக்கொண்டு கவலையற்றிருக்கலாம் என்று ஆசை.'

நான் மேலே குறிப்பிட்டது போல, ந. சிதம்பரசுப்ரமணியத்தின் குரலிலும் க. நா. ச. வின் மனோநிலையைக் கேட்கலாம். சிதம்பரசுப்ரமணியத்திடம் அன்று வ. ரா. கேட்ட கேள்வி க. நா. ச. வுக்கும் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் பொருத்தமாயிருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. 'தேசம் என்று ஒன்றிருக்கிறது' என்று ஆவேசத்துடன் கூறினார் வ. ரா. ஆனால் தேசத்தையே தாமாக நீத்து அந்நிய நாடுகளில் எவ்வித தளைகளும் இன்றி வாழ்ந்த மேல்நாட்டு எழுத்தாளர் சிலரைத் தனது ஆதர்ஷ புருஷர்களாக வரித்துக்கொண்ட க. நா. ச. வுக்கு, வ. ரா. வின் தேசம்பற்றிய கூற்று அன்றும் இன்றும் குறுகிய நோக்கத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே தோன்றியுள்ளது. இலக்கியத்தில் சர்வ தேசிய வாதி என்று தனக்குத்

தானே பெருமை பாராட்டிக் கொள்வது தேசிய வாதத்தினிருந்து தப்பிக்கொள்வதற்காகக் க. நா. ச. மேற்கொண்ட நிலையமைதி என்று சொல்வதில் தவறிருக்காது.

அதேசமயத்தில் தனக்கிருக்கும் (சுமாரான), ஆங்கில இலக்கிய அறிவைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் உலக இலக்கியம் பற்றிய பேச்சு அவருக்கு உதவுகிறது என்றும் சொல்லலாம். (பழங்கால இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களின் பரிச்சயமில்லாத குறையை முடிமறைக்கவும் இந்தப் 'போஸ்' கைகொடுத்திருக்கிறது.)

இவை எவ்வாறாயினும், 'மணிக்கொடி' காலத்திலிருந்து க. நா. ச. தமிழில் நிறைய எழுதி வந்திருப்பினும், அவரது அடிமனதில் மேலாட்டு இலக்கியமே சிறந்தது என்ற எண்ணம் வேரூன்றியுள்ளது. அந்த எண்ணமே காலத்துக்குக் காலம், நவீன தமிழ் இலக்கியத்தை மட்டந்தட்டவும், தூக்கியெறிந்து பேசவும் ஏதுவாகிறது. அதாவது உலக இலக்கியத்தை அளவு கோலாக அவர் அடிக் கடி வற்புறுத்துவது இதன் ஒரு வெளிப்பாடே எனலாம். அடிப்படையில், நாம் மேலே பார்த்தது போல, தேசியத்தை நிராகரிப்பதன் பரிதாபகரமான விளைவே இதுவாகும்.

முதலில் வெளிவந்த 'பசி' என்ற நாவலுக்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையிலிருந்து சம்பந்தில் வெளிவந்த 'ஒரு நோக்கில்' என்ற கட்டுரைவரை (ரூன ரதம், டிஸம்பர், 1972) உலக

இலக்கியம் என்ற பெருந்தடியைக் கொண்டே தமிழ் இலக்கியத்தைத் தாக்குகின்றார் க. நா. ச.

‘ஒரு கவிதையைப் பற்றிப் பேசுபவன் உலகத்துக் கவிதை பூராவையும் படித்தறிந்தவனாக இருக்கவேண்டும். இந்தப் பயிற்சியினால் மற்ற உலகக் கவிதை பூராவையும் பற்றிப் பிரக்ஞையுள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். ஒரு நாவலைப் பற்றிப் பேசுபவன் உலக நாவல் இலக்கியம் பூராவையும் பற்றிய பிரக்ஞையுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும்’

மிகப் பொதுவான பொருளில் ஓர் இலக்கிய கர்த்தாவுக்கு உலக நோக்கு - மன விசாலம் - இருக்கவேண்டும் என்பது உண்மையே. அதை மறுப்பார் இல்லை. ஆனால் அந்நோக்கு எந்த அடிப்படையில் அமைதல் வேண்டும் என்பது முக்கியமான வினாவாகும். ‘உலக நாவல் இலக்கியம்’ என்று க. நா. ச. கூறும்பொழுது, உண்மையில் அவ்விலக்கியத்தின் ஒருபகுதியையே மனங்கொண்டு எழுதுகிறார்: உதாரணமாக, மாக்ஸிம் கார்க்கியும் உலக நாவல் இலக்கிய மேதைதான். ஆனால் க. நா. ச. டாஸ்டால்ஸ்கியை மனங்கொண்டே ருஷ்ய நாவலைச் சிலாகித்துப் பேசுவார். அங்கே ‘உலக நாவல் இலக்கியம்’ என்ற சொற்றொடர் அது உண்மையில் குறிக்க வேண்டிய பரந்த பொருளில் அன்றி, மிகக் குறுகிய அர்த்தத்திலேயே க. நா. ச. என்ற விமர்சகரால் பயன்படுத்தப் படுகிறது.

மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்படி உலக இலக்கிய உணர்வு என்ற வார்த்தையைப் பிரயோகம் (அது டி. ஸ். எலியட் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞரிடமிருந்து க. நா. ச. பெற்றுக் கொண்டதே), கவர்ச்சியாக உள்ளது. அதனைப் பற்றிப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலே க. நா. ச. எழுதிவந்திருக்கிறார்:

‘இன்றையத் தமிழ் இலக்கியம்..... உலகத்து மொழி இலக்கியங்களுக்கெல்லாம், வாரிசாகவும் அமையவேண்டியதாக இருக்கிறது. சிறுகதை, நாவல், புதுக்கவிதை, கட்டுரை, இன்னும் புதிய வசன இலக்கியத்தில் எத்தனையோ பகுதிகள், நாடகம் எல்லாமே உலகத்துள்ள இலக்கியத்து மரபுகளையெல்லாம் கொண்டதான். இன்று தமிழிலும் சமைக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான், தரமான கலையென்றும், திறமான புலமையென்றும் வெளி நாட்டிலும் தமிழ் இலக்கியத்தை வணக்கம் செய்து வரர்கள்.’ (சரஸ்வதி, 10-4-1959)

இவ்விடத்திலே நாம் உணர்ப்பாகக் கவனிக்கவேண்டியது யாதெனில், உலக இலக்கியத்திற்கு அளிக்கப்படும் அளவுக்கு மீறிய முக்கியத்துவமாகும். ஆனால் அது உண்மையில் உலக இலக்கியத்திற்கு அன்றி, தேசியம், சமூகம், மக்கள் இயக்கம்

முதலியவற்றை மறந்தும், மறைத்தும், நிராகரித்தும் எழுதப்படுகின்ற ‘தூய’ இலக்கியத்துக்குச் செய்யப்படும் வந்தனையேயாகும். இளமையிலே தான் பற்றிக்கொண்ட மேலாட்டு இலக்கிய ஆதர்ஷங்களையும் அவற்றின்வழிவருகின்ற படைப்புக்களையும் உரைகல்லாகக் கொண்டு சிந்தித்து எழுதிவருவதனாலேயே க. நா. ச. வாய்ப்பாடு போல, ‘இன்றையத் தமிழ் இலக்கியத்தில் போலிகள்’ அதிகரித்து விட்டன என்று எப்பொழுதும் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார். போலிகள் எங்கும் எப்பொழுதும் உண்டு. அதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் போலிகள் ஏன் தோன்றுகின்றன? போலிகளைக் கண்டுபிடிப்பவர்கள் யாவர்? அவற்றை எவ்வாறு கண்டு கொள்வது?

இத்தகைய சங்கடமான வினாக்களைக் க. நா. ச. எழுப்புவதில்லை. ஆனால் தனக்குப் பிடிக்காதவர்களைப் போலிகள் என்று சொல்லித் திருப்திப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவ்வாறு தனது இலக்கியத்தையும், நாட்டையும் குறை கூறிப் பழகிப்போன நிலையிலேயே 1950-ஆம் ஆண்டளவில், கம்யூனிஸ்ட் எதிர்ப்பு இயக்கமான, கலாசார சுதந்திரத்துக்கான நிறுவனத்தைச் சார்ந்து, ‘ஜனநாயக பாதுகாப்புக் கழகத்தை’த் தாபித்தார்: ‘சர்வதேசியம்’ தனது தருக்கரீதியான முடிவைச் சென்றடைந்தது.

[வளரும்]

உண்மை இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு சில பொறுப்பான கடமைகள் உண்டு. ஈழத்து தேசிய இலக்கியம் தனக்குகந்த தகுந்த கௌரவத்தைப் பெற வேண்டும். இதைச் சாதனையாக்க முனைந்து செயலாற்றி வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடனேயே மல்லிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதைச் சாதிக்க விருப்பமுள்ளவர்கள் தொடர்ந்து மல்லிகையைப் படிக்கவும்.

ஆண்டுச்சந்தா 7-00
தனிப்பிரதி 50 சதம்.

மல்லிகை
ஆசிரியர்: ஓபாலினீக் ஜீவா
கலை இலக்கிய மாநாடு
யாழ்ப்பாணம்

ஒரு விவசாயி

சிவா. சுப்பிரமணியம்

நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்

‘இண்டைக்கென்ன புது விண்ணணயமாக நீளத்துக்குப் பல்லுத் திட்டிறியள்? கெதியாகக் கால் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வாருங்கோவன். யாவாரப் பெண்டுகள் போகப் போளுளவை.’

மீனாட்சியின் குரல் கேட்டதும் வேப்பங்குச்சை எறிந்து விட்டுக் கிணற்றடியை நோக்கிப் போகிறார் முருகேசு.

கிணற்றடியில் திரண்டு முறுகி நெஞ்சு நிமிர்ந்தி நிற் கின்றன ஆடுகால் மரங்கள். துலா மட்டும் இல்லை. பழைய துலா உக்கி உலுத்துப் போன தால் கொத்தி எரித்தபின் இன் னும் புதுத்துலா போடவில்லை. அதனால் கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்களாக அந்த ஆடுகால் மரங்களுக்குச் சுமைதாங்கும் வேலை இல்லை.

இழுகயிற்றில் தண்ணீர் அள்ளி முகம் கழுவி யின் வேலிப் பக்கமாகத் திரும்பி நின்று கட்டியிருந்த நாலுமுழ வேட்டியை அணிழ்த்து அதன் இரு தலைப்புக் களாலும் முகத்தைத் துடைத்து விட்டு மீண்டும் கட்டிக் கொள் கிறார்.

‘தலைவாசல்’ கப்போடு சேர்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் திருநீற்றுக் குடுவையிலிருந்து தொட்டெடுத்துச் ‘சிவ சிவா’ உச்சாடனத்தோடு பூசிய யின் ‘அடுப்படி’ யோடு இணைந் திருக்கும் ஒட்டுத் திண்ணையில் இருந்து கப்போடு ‘வளமாகச்’ சாய்ந்து கொண்டார்.

‘இஞ்சார்! கெதியாக் கொண்டாப்பா’

மீனாட்சி ஒரு சட்டியில் பழஞ்சோறு கரைத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் குசினிக்குள் துழைகிறார்.

முருகேசு ஒரு மாதிரியாக முகத்தைச் சுழித்தபடி நிமிர்வ தற்கும் மீனாட்சி திரும்பி வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

‘இதுக்கை ஒண்டையும் காணயில்லை’

‘மருந்துக்குக் கூட வெங்காயம் இல்லை. வெங்காயம் இல்லாமல் மிளகாயை வெட்டிப்

போட்டால் உறிஞ்சிக் குடிக்கக் கேலை சிரசிலை அடிச்சுப்போடும். உப்புப் போட்டிருக்கிறன். இந்தப் பச்சை மிளகாயைக் கடிச்சுக்கொண்டு குடியுங்கோ’

மிளகாயைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்க்கிறார். அது அவருடைய தோட்டத்து மிளகாய், நன்றாகத் திரண்டு பருத்துப் பளபளப்பாக இருக்கின்றது. மிளகாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் மனைவியை நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். ஏதோ யோசனையில் அவள் மீது வைத்த பார்வையை அவர் எடுக்கவில்லை.

அவளுக்கு அந்தப் பார்வை என்னவோபோல் தெரிய.....

‘பிள்ளையள் சடங்கு முடிக்கிற வயதுக்கு வந்தாப் பிறகு தான் அவருக்குச் சரசம் பேருது போலை’

‘எனக்குச் சரசமும் பேரயில்லை; ஒரு கோதாரியும் பேரயில்லை. இந்த மிளகாயைக் காயாகப் புடுங்கி விக்கிறதிலும் பார்க்கப் பழத்துக்கு விடலாமே எண்டுதான் யோசிக்கிறன்’

‘பழத்துக்கு விட்டுக் காயப் பண்ணி எடுக்குமட்டும் வீட்டிலை அடுப்பு நெருப்பு மூட்டியறியில்லையே. உந்த விசர்க் கதையை விட்டுட்டுக் கெதியாப் போய் ஐஞ்சாறு மிளகாய் புடுங்கி வித்துப்போட்டு வாருங்கோ. வீட்டிலை ஒரு குறுணி அரிசியும் இல்லை. ஏதும் கொண்டு வந்தால்தான் இண்டையில் பாட்டைப் பாக்கலாம்’

முருகேசு எதுவும் பேசவில்லை. பழஞ்சோற்றுத் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுத் தோட்டத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

ஒழுங்கையிலிருந்து தெருவுக்கு ஏறும்போது கால்கள் கொஞ்சம் பின்னடித்தன.

எதிர்த் திசையிலிருந்து சொர்ணம் வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

சொர்ணம் ஒரு ஆசிரியை. விதவை. அவளுடைய ஒரே யொரு மகன் ஏதோ பிறநாட்டிலை உத்தியோகம்பார்க்கிறான். ஊரிலுள்ள அரைவாசித் தோட்டங்களுக்கும் அவள்தான் சொந்தக்காரி. எல்லாம் குத்தகைக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. முருகேசு மூன்று வருடமாகக் குத்தகைப் பணம் கொடுக்கவில்லை. அத்தோடு தோட்டச்செய்கைக்காக நோட்டுக்கு ஐந்நூறு ரூபா வாங்கி இரண்டு வருடமாகி விட்டது. இன்னும் வட்டி கூடக் கட்டவில்லை.

‘இதிலை நின்டாப்போலை சரிவருமே. என்னைக் கண்டிருப்பாள். எனி ஒழிச்சப் பலனில்லை’

காணாதவர் போலப் போகும் முருகேசவைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டு மறிக்கிறார் சொர்ணம்.

‘இந்தமுறை மிளகாய் நல்வாப் பலிச்சிருக்கெண்டு கேள்வி. கட்டாயம் குத்தகைக்காசு முழுதையும் தந்திட வேணும். இல்லாட்டில் தோட்டத்தை மறிச்சுப்போடுவன். மற்றக் காரையும் வட்டியும் முதலுமாத் தந்திட வேணும்’

மிளகாய்ச் செடிகள் நன்றாக மதாளித்து வளர்ந்திருக்கின்றன. கொத்துக் கொத்தாகத் தொங்கும் மிளகாய்களின் பாரத்தால் சாதுவாக விளைந்து தாழ்ந்திருக்கும் அச் செடிகள்

நாணிக் குவியும் குமரிப் பெண்ணைப் போலக் கண்ணுக்குக் குதுகலமளிக்கின்றன. காயும் இலையும் ஒரே நிறத்தில் மரகதக் குவியலைப் போன்றிருக்கும் தோட்டத்தில் நன்றாக முற்றிய சில காய்களின் அடிப்பாகம் செம்மை படர்ந்திருப்பது ஒரு தனியழகு.

சேய் துள்ளி விளையாடுவதைப் பார்த்துத் தாய் புளகாங்கிதமடைவதைப் போலப் பெருமிதம் பொங்கும் இதயத்தோடு தோட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார் முருகேசு. வாய்க்கால்களில் இறங்கி நடந்து எல்லாக் கன்றுகளையும் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஒரு விசித்திரமான ஆசை?

நீரோடி ஈரம் பாய்ந்திருக்கும் வாய்க்கால்களில் கால்கள் சேறுடுகின்றன.

விரலிடுக்குகளில் நாக்கு நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் சேற்றை ஒரு சுள்ளித் தடியால் வழித்து எறிந்துவிட்டுக் கிணற்றுக் கட்டில் குந்துகிறார்.

நேரம் ஏறக்குறைய பத்து மணி இருக்கும். மிளகாய் வாங்கும் பெண்கள் வருவதற்கு இன்னும் நேரம் இருக்கின்றது.

முருகேசுவின் செவிகளில் சொர்ணத்தின் வார்த்தைகளே அடிக்கடி ஒலிக்கின்றன.

'குறுக்காலை போவாள் அடுபிடியா நிக்கிறாள். எக்கணம் பெரிய கொழுத்தாடு பிடிப்பாத்தான் இருக்கப் போகுது'

வியாபாரப் பெண்கள் யாராவது வருகின்றார்களா என்று கையை நெற்றியிலே 'சண்ணேட்ட' டாகப் பிடித்துத்

தெருவைப் பார்த்தவருக்குக் கனகசுந்தரம் தன்னை நோக்கி வருவது தெரிகிறது. அவனைக் கண்டதும் அவருக்கு ஒரு 'குலை நடுக்கம்'

'இந்தப் பெடியன் என்ன பிரளிக்கு வருகுதோ'

கனகசுந்தரம் இளைஞன். ஓரளவுக்குப் படித்தவன். முற்போக்கு வாலிபர் சங்கம் என்ற பெயரில் பல வாலிபர்களை ஒன்றாகத் திரட்டிப் பல முற்போக்கான இயக்கங்களை வெற்றிகரமாக நடத்தியிருக்கின்றான். காலங்காலமாக அவ்வூர் ஏழை விவசாயிகளைச் சூரண்டிக் கொழுத்த 'பெரிய' மனிதர்களுக்கு அவன் ஒரு சிம்ம சொப்பனம். அதனால் அவன் அருவருக்கத்தக்க ஒருவன் என்று அப் 'பெரிய' மனிதர்கள் கிளப்பி விட்ட புரளியை அந்த ஊரில் உள்ள ஐம்பதைக் கடந்தவர்கள் அப்படியே நம்பி அவனுக்கு முன்னால் நின்று பேசக்கூடப் பயப்பட்டனர். ஆனபடியால் தான் முருகேசுவுக்கு அவனைக் கண்டதும் ஒருவிதமான பயம் ஏற்பட்டது.

'என்ன முருகேசம்மாள் தனிய இருக்கிறியன்?'

'கொஞ்ச மிளகாய் புடுங்கி விக்கலாமெண்டு யாவாரிப் பெண்டுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்'

'இப்ப ஏன் புடுங்கி விக்கிறியன்? மிளகாய் விக்கிற விலையிலை செத்தலுக்கு விடலாமே'

'அவளவுக்கும் சாப்பாட்டுச் சிலவுக்கு ஆற்றை வீட்டை போறது? வயித்துப் பாட்டுக்கு அரைக்கரைவாசியைப் புடுங்கி

விப்பம். மிஞ்சினதைச் செத்தல் போடுவது. குத்தகைக் காசுக் காவது செத்தல் வருமோ தெரியாது'

'இந்தமுறை குத்தகைக் காசைக் குடுக்காமல் விட்டால் என்ன?'

'அதுக்குத் தோட்டக்காறி ஓமாமே. குத்தகை தராட்டால் தோட்டத்தை மறிக்கப் போறளாம்'

'நீங்கள்தான் கஷ்டப்பட்டுப் பயிர் செய்யிறியள். உங்களுக்குக் கண்டு மிஞ்சினத்தானே குத்தகை குடுக்கலாம்'

'உது ஒரு நீதியீனமான கதை தம்பி. அவளினரை தோட்டம், அப்பிடியிருக்கக் காசு தரமாட்டம் என்று நாங்கள் சொன்னால் கடவுளுக்கு அடுக்காது'

'இதுதான் உங்களிலை உள்ள பிழை. நீங்கள் ஒருமுறை குத்தகை குடுக்காட்டில் அந்த மனுஷி பட்டினி கிடக்காது.

ஆனால் காசைக் குடுத்திட்டு நீங்கள்தான் பட்டினி கிடப்பியள். சொர்ணம் எப்பவாவது இஞ்சை வந்து புல்லுப் புடுங்கித் தண்ணியிறைச்சு வேலை செய்தவாவே? உழைக்கிறவனுக்குத்தான் நிலம் சொந்தம். இவ்வளவு காலமும் நீங்கள் குடுத்த குத்தகைக் காசு இத்தத் தோட்டத்தினரை பெறும் திக்கு மேலாலெ வந்திருக்கும். உங்களைப்போலே குத்தகைக்குத் தோட்டம் செய்யிற எல்லாரையும் சேர்த்து ஒரு இயக்கம் நடத்திற்றுக்கு நாங்கள் தீர்மானிச்சிருக்கிறம். எனி உங்கடை விருப்பம்'

கனகசுந்தரம் போய்விட்டான்.

கொஞ்ச நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்த முருகேசு ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்:

'இந்த முறை குத்தகை குடுக்கிறயில்லை. அவள் செய்யிறதைச் செய்து பாக்கட்டும்' ★

ஊர்.....

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா 7-00
தனிப்பிரதி -50
இந்தியா, மலேசியா 10-00

ச ரு கு க ள்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

அந்தரஸெய் வய்தா என்பவர் ஒரு போலந்து திரைப்பட நெறியாளர். இவருடைய படங்கள் சில இலங்கையில் காட்டப் பட்டுள்ளன. 'சாம்பலும் வைரமும்' (ஆஷஸ் என்ட் டயமண்டஸ்) 'கொசு வேட்டை' (ஹண்டிங் ஃப் லைஸ்) ஆகியன அவற்றுள் சில. இவர் நெறிப்படுத்திய 'சண்டையின் பின்னர் தேசக்காட்சி' (லாண்ட்ஸ்கேப் ஆஃப் ரர் பற்றில்) என்ற படமும் கொழும்பில் நடைபெற்ற திரைப்பட விழா ஒன்றிலே இடம் பெற்றது.

1945-ஆம் ஆண்டு மாரி காலம். அமெரிக்க ராணுவத்தினர் நாஸிகளின் கைவசமிருந்த கைதிகள் முகாமைக்கைப்பற்றிக் கைதிகளை விடுதலை செய்ய முன்வந்தனர். ஆயினும் கைதிகள் தடுப்புக் காவலிலேயே இருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் தமது புதிய வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கவும், மறுசீரமைக்கவும் தயாராக இருக்கிறார்கள். சிலர் பழக்க தோஷத்தினால் ராணுவ அணிவகுப்பில் ஈடுபடுவதுபோல நடந்து கொள்கின்றனர். வேறுசிலர் தமது அவல வாழ்வுக்கு விடிவுகாண இரவு

பொழுதாகப் பிரார்த்திக்கின்றனர். இன்னுஞ் சிலர் திருட்டு வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். பலர் அடுத்து என்ன நடக்கப் போகின்றதோ என்று காத்திருக்கின்றனர். ஆயினும் நெருக்கடியான பரபரப்பான சூழ்நிலையே நிலவுகிறது.

கைதிகள் தமக்கிடையே சண்டையும் பிடித்துக் கொள்கின்றனர். காத்திராப் பிரகாரமாக உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொள்கின்றனர்.

இவர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தனி மனிதன். ரடியூஸ் என்பது அவன் பெயர். எங்கெங்கு புத்தகங்களைக் காண்கின்றானோ அவற்றை எல்லாம் சேகரிப்பது அவன் வழக்கம். அவன் ஒரு கவிஞன். புத்தகப் பூச்சி.

ஒருநாள் அவன் ஒரு பெண்ணைச் சந்திக்கிறான். குடிமக்களுக்கான வாகனம் ஒன்றில் முகாமுக்கு அவள் கொண்டு வரப்பட்டாள். அவள் பெயர் நீனா. போலந்து தேசத்தைச் சேர்ந்த யூத இனத்தவள். தனது தாயகம் செல்ல விரும்பாதவள், ஜேர்மனியிலுள்ள

அமெரிக்க அதிகாரிகளே அவள் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்க வேண்டியுள்ளது. கவிஞனும் காரிகையும் காதலராகினர். தமிழ் படங்களில் வருவதுபோல கண்டதும் அவர்களுக்குக் காதல் பிறக்கவில்லை. முரண்பட்ட குணபோக்குடைய இருவரும் எதிர் மறைகளின் கவர்ச்சியினால் காதல் வயப்பட்டனர். இவர்கள் காதலினால் மயங்கும் காட்சிகள் போலந்து திரையாக்கத்தில் கவிதையாகவே — தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களாகவே — எட்டுத் தொகைப் பாடல்கள் போன்று, சுருங்கிய வெளிப்பாடு மூலமாகவே வடிவம் பெறுகின்றன. ஆனால் அவர்கள் மெய்மறந்த காதலர்கள் அல்லர். புற உலகின் தாக்கம் அவர்களை யசார்த்த நிலைக்குக் கொண்டு வருகிறது.

மனோகரமான கோடைநாள் ஒன்றில், காதலர் முகாமைவிட்டுத் தப்பியோட முற்படுகின்றனர். முள்ளு வேலியையும் கடந்து விடுகின்றனர். மாயமான ஒரு சுதந்திர உணர்வு. அது உண்மைச் சுதந்திரமேயல்ல. காரணம், காதல் சார்ந்த காதல் தேவைகளை நிறைவேற்றிய பின்னர் அவர்கள் மீண்டும் முகாமிற்குள் செல்வதால் கிடைத்த சுதந்திரமும் பறிபோய் விடுகின்றது. முகாமில் இருந்து காவலாளி தீர்த்த ரவை நீனாவின் உயிரைப் பறித்துவிடுகிறது. இது கவிஞனின் ஆத்மாவையே உலுப்பி விடுகிறது.

அதன் பின்னர், கதாநாயகன் புத்தகங்கள் சகிதம் தனது தாயகமாகிய போலந்துக்குத் திரும்புகிறான். கதை முடிகிறது. இந்தக் கதைபற்றி தத்துவார்த்தமாக விளக்க எண்குத்த தெரி

யவில்லை. போலந்து திரைப்பட நெறியாளர்கள் குறிப்பாக வய்தா மேற்கு ஐரோப்பிய - பிரிட்டிஷ், பிரான்ஸ், இத்தாலி நெறியாளர்களைப் போன்றே பூஷ்வா கவர்ச்சியில் மருண்டு வருகின்றனர். எனவே 'சண்டையின் பின்னர் தேசக்காட்சி' என்ற இந்தப் படமும் ஒரு பூஷ்வாப் படம் என்றுதான் நான் கூறுவேன். இருந்தபோதிலும், படம் நெறிப்படுத்தப்பட்ட முறையில் காணப்படும் நளினமும் கவித்துவமும், வய்தாவை ஒரு சிறந்த கலைஞர் என்றே விபரிக்கத் தூண்டு கின்றன.

பொரொவ்ஸ்கி (1922 - 1951) என்ற பிரபல போலிஷ் எழுத்தாளனின் நிஜ வாழ்வை தழுவி இந்தப் படம் எடுக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்படுகிறது. நாஸிகளின் கொடுமையையும், பயங்கரத்தையும் அம்பலப் படுத்தவே இந்த எழுத்தாளர் முற்பட்டார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ★

நெருப்பு

மருதூர்க் கனி

ஊருக்காக உழைத்திட வந்த அந்தப் பிரமுகர் யாருக்காகவோ ஊரின் வயிற்றில் எண்ணெயை ஊற்றினார்! நெருப்பையும் வைத்தார்! எழுந்த ஜுவாலையில் அவரின் செருப்புத் தடக்கி விழுந்தே சாம்பலாய் போனார்!

சிங்கள மூலம்;
குணதாஸ வியனகே

அம்மா இல்லாத பிள்ளை

தமிழாக்கம்:
'நீள்கரை நம்பி'

வேறு நாட்களை விட அன்று அம்மா இருள் கவிய முன் சமையல் சடங்கை முடித்துக் கொண்டாள். தினசரி வயிற்றுக்குச் சரியாக ஆகாரம் விழாத எனக்கு மெல்லிய மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

சமைத்த போசனத்தை அம்மா ஒரு தட்டினால் பேணி விட்டு இருள், நிலத்தில் நெட்டி முறித்துக்கொண்டதும் விளக்கேற்றி தெய்வத்தைப் பூஜித்தாள். மரவேரில் விலங்கிட்டுக் கிடக்கும் பசுவுக்குத் தீனி இட்டாள். எலுமிச்சஞ் செடியிட்டு நுந்த கம்பாயம், சட்டை இவைகளை எடுத்துக் கொண்டு என்னுடன் குடிசைக்குள் நுழைந்தாள்.

விறகுக் கொள்ளியால் குப்பிவிளக்கை ஏற்றி சுவராணியில் மாட்டிவிட்டாள். அதிலிருந்து கிளம்பிய புகைச் சுருள் வீட்டறைகளில் சலனமாகியது.

முடியிருந்த தட்டைத் திறந்து அகப்பையால் முதலித் தகப்பனின் பிங்கானில் சோற்றைப் பகிர்ந்தாள். கருவாட்டு ஆணத்தைச் சற்று அதிகமாக ஊற்றி பிங்கானை மேசையீது வைத்து முடிஞள். பிறழ்ந்து விடாது அதன்மீது சின்னச் சுமையொன்றை ஏற்றினாள். எனது தட்டையும் கழுவித் துடைத்து அதில் இரு அகப்பைச் சோற்றையுமிட்டு கருவாட்டுத் துண்டு இரண்டையும் வைத்து ஒரு பக்கமாகச் சென்று அமர்ந்து உண்ணும்படித்தந்தாள். குப்பிவிளக்கருகில் சென்று மடியில் சோற்றுத் தட்டை வைத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தேன். அம்மாவும் குரைக் கருவாட்டுச் சட்டிக்குள்ளே சோற்றைப் போட்டு பினைந்து சாப்பிடத் துவங்கினாள். எங்கள் வீட்டுப் பூனைக் குட்டி 'நாங்கு' என்ற முனகலில் உடம்போடு உராய, அம்மா தன் சோற்றின் எஞ்சிய பாகத்தை அதன் எதிரில் வைத்தாள். எம்மையே வெறிக்கப் பார்த்து நின்ற நாய்க்கும் கொஞ்ச உணவு வைத்துப் பின் சட்டியைக் கழுவிக்கவிழ்த்தாள்.

கருவாட்டுத் துண்டுகளைப் பக்கமாக வைத்துவிட்டு ஒவ்வொரு பருக்கையாகச் சோற்றை உண்டேன். பல நாட்களுக்குப் பின்பு கிடைத்த ஆகாரமாதலால் கெதியில் முடிந்து விடக் கூடாது என்ற நினைப்பில் மெல்லச் சாப்பிட்டேன். கருவாட்டு மீனைச் சப்பத் துவங்கியதும் என் தொண்டையினுள் அதன் முள்ளொன்று சிக்கிக் கொண்டது. என் சிரமத்தில் அதை வெளியேற்ற முயற்சித்தேன் முடியவில்லை. அம்மாவிடம் சொன்னேன். அம்மா, தகப்பனுக்கென பகிர்ந்து வைத்

திருந்த பிங்கான் சோற்றில் ஒரு பிடியைக் கொணர்ந்து 'இதைச் சாப்பிட்டு விடாமல் அப்படியே விழுங்கிவிடு' என்றாள். முன் கழன்று விட்டது. மிச்சச் சோற்றை உண்டுவிட்டு 'அம்மா இன்னுஞ் சோறு.....!' என்று கேட்டேன். அம்மா இப்படிச் சொன்னாள்.

'என் தங்கச் செல்வமே! சோறு எங்கிருந்து தருவேன்? உனக்கு வெகு நாட்களாக ஆகாரம் தரவில்லையென எண்ண வருத்தம் என்னைப் பிழிந்தது. இன்று மாமா வீட்டால் அரைக்கொத்து அரிசி வாங்கிவந்துதானே உனக்கு அவித்துத் தந்தேன். இப்படியொரு பிச்சைக் கடன் என் ஜீவியத்திலே வாங்கியதில்லை. மகனே! தண்ணீர் அருந்தினால் உன் பசி போய்விடும். எங்கள் ஏழ்மைத் தனத்துக்கு என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?'

அம்மாவின் வார்த்தைகளை அசட்டைசெய்தேன். பல வேளைகள் உணவு கிடைக்காத எனக்கு, இன்றாவது வயிறு நிறையச் சாப்பிடலாமா? என நினைத்தேன். இதனால் அம்மா வைத் தொடர்ந்தும் 'அழிச் சாட்டியப்' படுத்தினேன்.

'இவ்வளவு நேரமும் இருக்க என்னால் முடியாது. இன்னும் கொஞ்சம் சோறு வேணும்'

'எங்கிருந்து சோறு கிடைக்கும்? சட்டி பாணைகளைக் கழுவிக்கவிழ்த்ததை நீ பார்க்கவில்லையா?'

'அம்மா! பொய் சொல்லாதீர்கள். அந்த மேசையில் வைத்து முடியிருப்பது சோறு இல்லையா.....?'

'என் செல்வ மகனே! அதை ஞாபகப்படுத்தாதே! தகப்பன் என்னைக் கொன்று தீர்ப்பார். அவர் வரும்போது மேசையில் சேர்ந்து இல்லையெனக் கண்டால், வீடே மறுபக்கமாகக் கவிழ்ந்துவிடும்.'

'தகப்பனாருக்குச் சோறு வைக்க வேண்டாம்; அவர் எங்கருடன் ஆதரவாக இல்லை'

'மகனே! எங்கள் மனம் விடுமா? அவர் எம்மைக் கவனியாது விட்டாலும் வெறி கொண்ட வேளை எம்மைத் திட்டினாலும், சமைத்த சோற்றில் கொஞ்சத்தை வைக்காமல் விடுவது சரிதானா?'

'ஸ்கூல் விட்டு வீடு வரும் போது, தினசரி, மாமா வீட்டில் தகப்பனார் உணவு உண்பதை என் கண்களினால் கண்டேன், நான் அப்பக்கமாகப் பார்த்த போது அவர் மறுபக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டார்'

'நீ என்ன சொல்கிறாய் மகனே! அவர் வரும்போது உணவு இல்லையென என்ன செய்வார் என எனக்குப் புரியவில்லை. தண்ணீர் கொஞ்சம் அருந்திப் படுத்துக்கொள்'

'ஹும்..... நான் உறங்கவே மாட்டன்' என்றவாறு கையிவிருந்த சோற்றுத் தட்டை வீசியெறிந்தேன். தண்ணீரும் பருகாது, இன்றிரவு தூங்கப் போவதில்லையென்ற சபதத்தோடு எழுந்தேன்.

'ஐயோ! மகனே! தகப்பனார் குடிவெறியில் வந்தால் என்ன செய்வாரென்றே தெரியவில்லை. உனக்குக் கோடிப் புண்ணியம் கிடைக்கும். உறங்கிக்கொள். என்னை எது செய்

தாலும் பரவாயில்லை. நீ சின்னப் பிள்ளையாயிற்றே. அவர் உன்னை உதைக்கும்போது என் மனம் சும்மா இருக்குமா?

‘ஹும்..... படுக்கப்போக வேமாட்டேன்’

அவள் என்னை நித்திரையாக்க முயற்சி மேற்கொண்டு ஒரு மணி நேரம் கடந்துவிட்டது. அம்மாவின் முயற்சி காட்டு நிலாவானது. என்னை உறங்கவைக்க இயலாததைக் கண்ட அம்மா முற்றத்து வாங்கில் வந்தமர்ந்தாள். மாங்கிளை கண்க்கிடையில், பளீரென தங்க நிலாவொளி, நிலத்தில் விரிந்திருந்த பச்சை ஒலையில் விழுந்தது. கழனியில் குடியிருந்த ஆமைச் சம்மேளனத்தின் ஏகோபித்த கூச்சலால் அமைதிக்குப் பங்கமேற்பட்டது. மரவேரில் கட்டப்பட்டுக் கிடந்த பசுவின் இழுபட்டுவரும் குரலை அதற்கிடையில் கேட்டது.

அம்மா அருகில்போய் நாளும் அமர்ந்து கொண்டேன். என்னுடன் அவள் கதைக்க ஆரம்பித்தாள்.

‘மகனுக்குத் தூக்கமில்லையா?’

‘இல்லை’

‘நீ என்னோடு ஆதரவுதானே’

‘ஆம். நான் அம்மாவோடு நல்ல இரக்கம். தகப்பனை எனக்குப் பிடிப்பதில்லை’

‘என்னையும் அம்மாவையும் அவர் அடிக்கிறார்’

‘அதுசரி மகனே! தகப்பனுக்கு நீ இப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. நல்ல பிள்

ளையாக அம்மாவையும் அப்பாவையும் நீ வணங்க வேண்டும். அப்பாவை எப்படி வணங்க வேண்டுமென்று உனக்குத் தெரியாதா?’

‘எனக்குத் தெரியாது’

அம்மா, தகப்பனரைக் கைகூப்பி வணங்கும் முறைகளைச் சொல்லித்தர ஆரம்பித்தாள். கொஞ்ச நேரம் கடந்தது. தூரத் தொலைவில் தென்னங் கீற்றின் வெளிச்சம் எங்களுக்குத் தெரிந்தது. அப்பாவருவதை அறிந்த அம்மா என்னை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டினுள் நுழைந்து உறங்க ஆரம்பித்தாள். ஆனால் நான் மட்டும் உறங்கவே இல்லை. அம்மா பெட்டிப் பாம்பாகி விட்டாள்.

தென்னங் கீற்றை அணைத்துப் பக்கமாகப் போட்டு விட்டு அப்பா உள்ளே நுழைந்தது தான் தாமதம் ஒரு சாராயத் தவறையே கொணர்ந்து வைத்தாற்போல் வீடெல்லாம் நாற்றம் வீசத் துவங்கியது. தலையில் அடிபட்ட கோழிபோல அவர் மேசையருகில் சென்றார். அம்மா நிறைந்த நீர்க் கோப்பையொன்றை மேசையில் கொணர்ந்து வைத்தாள்.

‘ஆஹா..... இந்தக் கல்யாணக் சாப்பாடு இன்று நல்ல ருஷியாகத்தான் இருக்கும்’ என்று கிண்டலாகக் கூறிக் கொண்டு அம்மாவைப் பார்த்து நறுமின நறுமல் எலும்புகூட நொறுங்கி விடும்போல் இருந்தது. சுவரில் மாட்டி இருந்த விளக்கை கழற்றி அருகில் வைத்துக்கொண்டார். தந்தையார் சோற்றுப் பிங்காலில் கருவாட்டுச்சொதியை ஊற்றிக்கொண்டு

உண்ண ஆரம்பித்தார். குழம்பில் உப்பு இல்லை. அம்மாவைத் திட்டினார். அம்மா உப்புச் சிரட்டையை மேசையில் வைத்தாள். கோபக் கொதிப்பில் உப்பையெல்லாம் ஆகாரத்தில் ஊற்றிச் சிரட்டையை நிலத்தில் அறைந்தார். அம்மாவின் குறைகளை வெளிப்படுத்த அவளைப் பல கோணங்களில் நின்று ஆராய்ந்தார். கிளறிவிட்ட குப்பையைப் போல அவர் வாய் நாற்றமெடுத்தது. அம்மா ஏசுக் குப்பேச்சுக்களை செவியேற்றாள். பொறுமை மீறிய அவள் வாய் திறந்து பேசினாள். ‘தேடிக்கொண்டுவந்து சமைப்பது தானே! இல்லாதொன்றை எப்படிச் சமைப்பேன்? நான் அந்தச் சிறுக பசியால் காயுதே என்ற வேதனையில், லைமன் மாமாவிடம் கொஞ்ச அரிசி வாங்கிவந்து சமைத்துப் போட்டன். மிச்சத்தை வைத்தேன். அதை உண்டு அடங்கி இருக்காமல் என் பேயைக் கிளப்பப் பார்க்கிறார் இந்த மனுஷன்? இது என் முற்பிறப்பில் செய்த வினைதானா? கடவுளே!’

இவற்றைக் கேட்ட அப்பா சாக்கடை வார்த்தைகளை கொட்டலானார். அப்பாவின் பேச்சு கொள்ளி நெருப்பில் விழுந்த எண்ணெய் ஆனது. பேச்சுத் தொடர்ந்ததால் சட்டி பாளை பிங்கான் பொடியாகி விடும் நிலைக்கு அப்பா வந்து விட்டார். மற்றொரு வார்த்தையை அம்மா உச்சரித்தாள். சமையல் உபகரணங்கள் தரையில் உருண்டு பொடியாகின மண்ணெண்ணெய் விளக்கு மடைந்து நொருங்கி விட்டது. மரணப் பீதியில் நான் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து கொல்லைப்

புறமாகச் சென்று சுவரோடு காதை உராய வைத்தேன். அப்பா அம்மாவை ‘அலுக்கோசு’ மாதிரி விளாசித் தள்ளினார். அம்மாவின் அவலக் கூச்சல் என் நெஞ்சையே பிளந்துவிடும் போலிருந்தது. அம்மாவைக் காப்பாற்ற அங்கு செல்லத் துணிந்தேன். உயிர்ப்பயம் என்னைத் தடுத்தது. கலவரத்தை முடித்துக்கொண்ட தந்தையார் படுக்கைக்காக கட்டிலிலிருந்த பாயைத் தட்டும் அரவம் கேட்டது. அம்மா எழுப்பிய கூச்சல் என் கண்களில் நீர்கொட்டச் செய்தது.

இன்னுஞ் சற்று நேரத்துக்குப் பின் அம்மா முனகலுக்கிடையில் கரகரத்த குரலில் என்னைத் தேடிக்கொல்லைப்புறமாகவந்தாள். என்னை அழைத்து வந்து உறங்கச் சொன்னாள். அம்மாவை முதலில் படுக்கச் சொன்னேன். ஒரு போர்வையால் போர்த்தியவாறு என்னருகில் உறங்க அமர்ந்தாள். சொற்ப வேளையில் அவள் எழுந்ததும் ‘பயமாயிருக்கு எனக்குப் பயமாயிருக்கு’ என அழ ஆரம்பித்தேன். என்னை அம்மா அமைதிப்படுத்தினாள்.

இருள் கரைந்தது. ஏற்கனவே அம்மா எழுந்து சமையல் அறைக்குப் போய்விட்டாள். என்னை எழுப்பும்வரை உறங்கினேன். சற்று நேரம் காத்திருந்தேன். அம்மா வரவில்லை. குரல் உயர்த்தி அம்மாவை அழைத்தேன். இரண்டு மூன்று முறை அழைத்தேன். ஆம்! அவள் எனக்காகக் காப்பீசமைக்கிறாள் போலும்!’ என்ற சமாதானத்தில் அடங்கினேன். அம்மா வரவில்லை.

'அம்மா.....! அம்மா.....!
அம்மா.....!'

அம்மா வரவே இல்லை. என்
தொண்டை நோகும்வரை
அழைத்தும் அம்மா பதில்தரவே
இல்லை. அட்டில் பக்கம் சென்று
பார்த்தேன். அங்கும் இல்லை.
நீர் கொதிப்பானை கிடந்தது.
நீர் கொளுத்திய அறிகுறிகளும்
அடுப்பில் இல்லை. வீட்டுக்குள்
ளாவது இருப்பாளென்ற சமுச
யத்தில் 'அம்மா அம்மா எனத்
தேடினேன். அம்மா வைக்
காணவே இல்லை!

ஸ்தோப்பில் பார்த்தேன்,
அங்கு அப்பா குறட்டை விட்
டுத் தூங்கும் காட்சியை மட்
டும் காண நேர்ந்தது. அம்மா
கிணற்றடியிலாவது இருப்பா
ளா? சென்று தேடின, அங்கேயு
மில்லை.....! அம்மா சென்ற
திக்கை என்னால் அறிய முடியாது
உணர்விழந்த நிலையில் மாட்
டின பக்கஞ் சென்றேன். மீண்
டும் மனைக்குள் நுழைந்தேன்.
நம்பிக்கை சிதறிவிட்டது.

என் பட்டினியின் ஏற்றம்
துரிதமாகியது. உணவுக்கேதுள்
வீட்டில் இல்லை. பசுவின் பசிக்
கதறல் தந்தையார் துயிலைக்
கலைத்தது. அவருக்குப் பொத்
துக்கொண்டு கோபமும்வந்தது.
'முதேவி படுக்க இடந்தராது
சுத்திக் கத்திக் தொண்டை
யைக் கிழித்துக் கொள்ளப்
பாக்குது' என்றவாறு கதவ
டைப்புத் தடியால் பசுவை
வெளுத்து வாங்கினார். அடி
வேதனை தாங்காது ஓலமிட்டது.

'அம்மா இல்லாத என்னை
யார்தான் அரவணைப்பார்கள்?'
ஒப்பாரிக் கூச்சலில் ஸைமன்

மாமா வீடுநோக்கி ஓடினேன்.
அம்மா இல்லாத சங்கதியை
மாமி யிடம் சொன்னேன்.
அவள், என்னோடு என் வீட்டுக்கு
வந்தாள். தந்தையார் கட்டி
வின்மீதமர்ந்து வெற்றிலை சப்
பிக்கொண்டிருந்தார். அவர்
மாமியை இருக்கச் சொன்னார்.
நான் மறைவாக நின்றேன்.
மாமி சொல்லும்வரை அம்மா
வீட்டில் இல்லாத சங்கதி அவ
ருக்குத் தெரியவில்லை. மாமி
கேட்டகேள்விக்கு அவர் 'அவள்
சென்றால், சென்றபக்கந்தான்'
என்று மட்டும் சொன்னார்.
ஆமாம்.....! அம்மா வேறு
அலுவலாக டெளியே சென்றி
ருப்பாள்' என உணர்ந்துகொண்
டேன். மாமி என்னையும் அழைத்
துக்கொண்டு அவள் வீட்டுக்கு
வந்தாள்.

'மாமீ! என் அம்மா எங்கே'
என அவளிடம் கேட்டேன்.
'பயப்படாதே உன் அம்மா
வருவாள்' என்று சொன்னார்.
பகல் உணவைச் சமைத்து எனக்
குத் தந்தாள். ஸ்மரணையற்ற
எனக்கு ஆகாரம் தொண்டைக்
குள் இறங்கவே இல்லை. மன
துக்குள் அழுதேன். பிரபஞ்சமே
எனக்குத் தெளிவில்லை. நீர் கூட
அருந்தவில்லை. 'மகனே! ஓரிரு
கவளமேனும் சாப்பிடு' என
மாமி மன்றாடினார். தொடர்ந்து
அழுகை வந்தது. எதிர்பார்த்த
கரங்களை இன்னும் எதிர்பார்க்
கிறேன். அம்மா வரவே இல்லை.

'அம்மா, ஸைமன் மாமா
வீடுநோக்கி வருவாள்' என்ற
மாணசிக எக்களிப்பில் முற்றத்
தில் இறங்கிப்பார்த்தேன், அங்கு
வந்தவன் என் அம்மா அல்ல.
சினிலின் சிற்றன்னை.

'அந்தப் பையன் இங்கு
என்ன செய்கிறான்?' என்று
மலின் சிற்றன்னை ஒரு கேள்வி
எழுப்பினார்? மாமி காரணத்தை
விஸ்தரித்தாள். இதைக் கேட்
டதும் சினிலின் சிற்றன்னை இப்
படிச் சொல்லத் துவங்கினார்.

'அப்படியா? அவரும் தன்
தலையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள
எங்கேயாகிலும் போய் இருப்
பாள். ஐயோ! இந்தச் சின்னப்
பையனை இங்கு தவிக்க விட்டு
எங்குதான் போனார்? நாங்கள்
எம்படிப் பிதற்றினாலும் அவள்
இவ்வலகில் ஒரு பெண்ணுக்கு
ரிய லட்சணத்திலா இருந்தாள்?
தானே தேடிச் சம்பாதித்து
அவித்துப் போடும் ஆகாரத்தை
விழுங்கி ஏப்பம் விட்டுத்தானே

அப்படுபாவி மனிதன் இருக்கி
றான்! போதாக்குறைக்கு அவள்
அடியும் உதையும் வாங்கவேண்
டும். வேதனைக் கனதியால்
எங்கோ போயிருப்பாள்? இப்ப
வாவது அவனுக்கு விளங்கி
இருக்கும். ஐயோ! அம்மா
இல்லாத பிள்ளை! அப்பிள்ளைக்கு
மனதைப் பிளக்கும் துயரம்
கூடியிருக்கும்'

இப்பேச்சை கேட்ட என்
அழுகை குரலோடு சங்கமித்து
வெளிப்பட்டது. அம்மையை
எதிர்பார்த்து ஏமாறினேன்.
'அம்மா இல்லாத பிள்ளை'
எனும் வார்த்தையைக் கேட்
கும்போது பாட்டம் பாட்ட
மாக அழுவேன்; ★

காட்டுக் கூச்சல்!

மருதூர்க்கனி

எங்களின் நாட்டின்
ஏழை எளிய சனங்களை
சிங்களர், தமிழர், சோனகர்....
என்று,
பங்குகள் போட்டு
தமக்குள் இலாபம் தேட
நினைக்கும்,
'காட்டு மனிதரின்'
கடைசிக் கூச்சலை,
இனியும்,
காதில் போட்டுக்
கொள்ளத் தேவையே இல்லை!
மோதி, அவர்களை வெல்ல
ஏழைகள் எழுந்தனர்!

மக்கள் கவிஞர்

புஷ்கின்

வால்கா நதியில்லாமல்,
ரஷ்யா இல்லை.

புஷ்கின் இல்லாமல், ரஷ்ய
இலக்கியம் இல்லை.

புஷ்கின் கவிதைகள் இன்
றும் உயிர்த் துடிப்புடன் உள்
ளான; சுதந்திரம், சமாதானம்,
நீதி என்ற இலட்சியங்களை இன்
றும் உறுதிப் படுத்துகின்றன.
புஷ்கின் பெயர் உண்மையிலேயே
மக்கள் நெஞ்சில் இடம் பெற்று
விட்டது: நாடுகள் நெருங்கி
வரவும், அவற்றின் கலாசாரங்
கள் ஒருங்கிணையவும், புஷ்கின்
கவிதைகள் பங்காற்றுகின்றன.
சோவியத் மக்கள் புஷ்கினின்
செழுமையான மரபைப் பெரி
தும் போற்றுகின்றனர்; ரஷ்யப்
பண்பைத் தூய முறையிலும்,
தெள்ளிய அழகுடனும் ப்ரதி
பலிக்கும் அவரது கவிதையை
உட்கொள்ளுகின்றனர்.

புஷ்கினின் சீரிய படைப்புக்
கள் உலக இலக்கியத்தின் பகு
தியாகவும், மனித உணர்வுகள்,
உணர்ச்சிகள், எதார்த்த ஞானம்
ஆகியவற்றோடு இணைந்த அம்ச
மாகவும் மாறிவிட்டன.

ரஷ்ய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு
புஷ்கினின் முக்கிய பங்கு என்ன
வெனில், கவிதை எழுதுவதற்கு
அவர் சாதாரண மக்களின்
மொழியைப் பயன்படுத்தினார்;
அதன் மூலம் அம்மொழிக்கு
ஓர் அந்தஸ்தையும் மரியாதை
யையும் அளித்தார். ரஷ்யக்
கவிதையை பழைய மரபுகளின்
பிடியிலிருந்து விடுவிக்க விரும்
பிய புஷ்கின், பேச்சு மொழியில்
கவிதை எழுதினார்; கிராமியப்
பாடல்களின் தாள லயங்களைப்
பயன்படுத்தினார்.

புஷ்கின் கருத்துக்களில் தன்
னம்பிக்கையும், தொலைநோக்
கும், வாழ்வை உறுதிப்படுத்தும்
உணர்வும், மிளிர்கின்றன.
அவர் காலத்தில் நடைபெற்ற
புரட்சிகர இயக்கங்களையும், மக்
களின் தேச விடுதலைப் போர்க்
ளையும், புஷ்கின் பாராட்டினார்.
'நாடுகள் தமது பூசல்களை
மறந்து, ஒரு பெரிய குடும்பமாக
ஒன்றுபட்டு வாழும் உலகம்'
பற்றி மிக ஆர்வத்தோடு அவர்
கனவு கண்டார்.

புஷ்கின் கவிதைகள்

அழகியல் உணர்ச்சியை
வளர்க்கவும், எதார்த்த ஞானத்

தைப் பெருக்கவும், வாழ்விலும்,
கலையிலும், இயற்கையிலும்,
மனிதனிலும் அழகைக் காணும்
ஆற்றல் பெறவும், புஷ்கின்
கவிதைகள் நமக்கு உதவுகின்
றன. இசையோடு அமைந்த
புஷ்கின் பாடல்களை எளிதில்
நினைவு கூரலாம். 'புதிய வாழ்
வின் பிரகடனமாக புஷ்கின்
கவிதைகள் மிளிர்கின்றன'
என்று கார்க்கி கூறினார்.

மனித உள்ளத்தில் அன்பு,
அழகு, மேன்மை ஆகிய மாபெ
ரும் செல்வங்களை புஷ்கின் மிகத்
தெளிவாகச் சித்தரித்துள்ளார்.
மனிதன் எவ்வாறு இருக்க முடி
யும் என்பதையும், எவ்வாறு
இருக்க வேண்டும் என்பதையும்
அவர் சித்தரித்தார். வருங்கா
லத் தலைமுறைகளுக்கு ஒளிமய
மான பாதையைக் காட்டினார்.
அவர் வாழ்க்கையை அழகுடன்
சித்தரித்தார்; ஆனால் அவரது
சித்திரங்கள் வாழ்க்கைக்கு எதி
ரானவையல்ல; வாழ்வோடு
பின்னிப் பிணைந்தவையாகும்.
அன்றைய கருத்துப்படி கவிதைத்
திறையில் இடம் பெறக் கூடாது
என்று எண்ணப்பட்ட விஷயங்
களைத் தமது கவிதையின் கருப்
பொருள் ஆக்கினார், புஷ்கின்.

வாழ்வின் உண்மைகள் மீது
புஷ்கின் ஆழ்ந்த விசுவாசம்
கொண்டிருந்தார். எனவே, அழ
கியல் கல்வியை ஊட்டுவதற்கும்
ஆரோக்கியமான அழகியல்
உணர்வு மற்றும் அறநெறியு
டன் கூடிய கலைச்சுவையை
வளர்ப்பதற்கும், புஷ்கின் கவி
தைகள் மிக அவசியமானவை.

உண்மையும் அழகும்
வாய்ந்த மனித குலத்தின் தூத
ராகவும், வாழ்வை உறுதிப்
படுத்தும் ஆற்றலைச் சமந்து
செல்லும் சாதனமாகவும். புஷ்

கின் கவிதைகள் மிளிர்கின்றன.

சமுதாயத்தின் கண்ணாடி

அடக்கு முறை, ஓடுக்கு
முறை, ஏற்றத் தாழ்வு ஆகிய
வற்றால் வருந்திய மக்களின்
நிலையை புஷ்கின் கண்டார்.
பின்னர். அவர்களைப் பற்றியும்
அவர்களைப் பாராட்டியும் அவர்
எழுதினார். எதிர்காலச் சமுதா
யத்தின் சுதந்திர, சமத்துவ
உறுப்பினர்களாக அவர்கள்
வாழ்வார்கள் என்று உறுதியாக
நம்பினார்.

உக்ரேனியர்களும், ஜார்ஜி
யர்களும், பஷ்கீர்களும், லித்து
வேனியர்களும், கபர்தீனியர்க
ளும், மால்தேவியர்களும், கருங்
கச் சொன்னால் சோவியத் நாட்
டின் அனைத்து தேசிய இனங்
களும், புஷ்கின் ஒரு மகாகவி
என்று கருதுகிறார்கள். சோவி
யத் கவிஞர்கள் அனைவரும்
புஷ்கினுக்குக் கடமைப்பட்டவர்
கள்: புஷ்கின் கவிதைகளால்
பாதிக்கப்படாத சோவியத்
கவிஞனே கிடையாது.

சோவியத் மக்கள் கடந்த
கால கலாசார சின்னமாக புஷ்
கினை பார்க்கவில்லை; இன்று
நம்மிடையே வாழ்பவராகவும்,
இன்றைய மாபெரும் நிகழ்ச்சி
களில் பங்கு கொள்பவராகவும்
புஷ்கினைக் கருதுகின்றனர்.

இன்று நம்மிடையே வாழும்
சோவியத் எழுத்தாளர் ஆந்திர
னிக்கோவ் எழுதுகிறார், 'நம்மி
டையே புஷ்கின் இல்லை; ஆனால்
புஷ்கின் தனது நண்பர் என்ப
தையும், அவர் காலத்தின்பாலும்
மக்கள்பாலும் பொறுப்புணர்ச்சி
கொண்டவராக இருந்தார் என்
பதையும், ஒவ்வொரு சோவியத்
கவிஞரின் இதயமும், நன்கு
அறியும்'

★

சிறு சம்பவம் பெருமாற்றத்திற்கு அறிகுறி

ஆகாசி. கந்தசாமி

கோயில் —
மின்சார சந்திரன்களால்
அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன!
வாசலில் போட்ட மேடையில்
முன்னிரவு நிகழ்ச்சிகள் முடிந்து
பின்னிரவு நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கின!
மேளச் சத்தத்தில் மூழ்கிய சனங்கள்
வீணைச் சத்தத்தில் விழித்துக் கொண்டனர்!
நடனக்காரிகளில் ஒருத்தி
நடந்து வந்த பொழுது
வழக்கமாக உட்கொள்ளும் 'அது'
வரம்பு மீறியதால் என்னவோ
தள்ளாடிய அவள் பம்பரக் கால்களில் ஒன்று
தட்டிவிட்டது மைக்கை;
மேடையின் கீழேயிருந்த கந்தன்—
ஆண்ட இனத்தின் பிரதிநிதி,
விழப்போன மைக்கைத் தடுப்பதற்கு
மேடையில் ஓர் கையை ஊன்றினான்.
உடனே--
பொறுக்க முடியாத வேளாளத் தேனீக்கள்
புறப்பட்டு வந்தன மேடையை நோக்கி.....

மடப்பள்ளி அறையில் மாநாடு நடந்தது!
கோயில் மணியம் தலைமை வகிக்க
ஓய்வுச் சம்பளம் எடுக்கும்
உத்தியோகத்தர் உட்பட
உயர்சாதி இந்துக்கள்
கூடியிருந்தனர்!
பள்ளன் கந்தன் மேடையில் தொடட்டதற்கு
பத்து ரூபாய் கட்டவேண்டுமென
மணியம் சொன்னார்!
அருகேயிருந்த 'ஆமாம் சாமியர்'

'அது சரியென' தலையை அசைத்தனர்!
ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்ட சபை
எதுவித நிபந்தனையுமின்றிக் கலைந்தது.

கனகசுந்தரம் தலைமையில்
தீண்டத்தகாதவர்கள் (?) கூடியிருந்த
கோயிலின் ஒதுக்குப் புறத்திற்கு
மணியம் வந்தார் - பாராளுமன்ற உறுப்பினர்
சேரிக்கு வருவதுபோல!
தங்கள் முடிவை எடுத்துச் சொன்னார் -
ஆட்சியில் இருக்கும் மந்திரியைப்போல!
அப்போது -
கனகசுந்தரம் சொன்னான் -
வர்க்கபோதம் பெற்ற
தொழிற்சங்கத் தலைவனைப்போல -
'கட்டமுடியாது' என்று

இழக்கப்போகிற வர்க்கத்தின் பிரதிநிதி
இழந்துவிட்டுச் செல்கின்றான்.
பெறப்போகும் வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகள்
பெற்றுக்கொண்டு செல்கின்றனர்.

அற்புதம்!

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்

உள்ளத் தாமரை
மலர்ந்து சிலிர்த்ததால் -
உலகமே யோர்
அற்புதமானது;

சொல்லைக் கொண்டொரு
அர்த்தம் வடித்தால்
பாடலே யோர்
அற்புதமானது;

முல்லை மொட்டுகள்
முகை அவிழ்ந்ததால்
இனிய நல்மணம்
அற்புதமானது;

பரந்த உலகினில்
வாழும் ஆசையால்
வாழ்க்கை தானொரு
அற்புதமானது.

இலக்கியக் கடிதம்

ரஷ்யாவிலிருந்து தமிழகத் திற்கு இலக்கியப் பயணம் வந்துள்ள திருமதி சுவத்லானுருப்னிகோவா அவர்கள் அண்மையில் தமிழக வாசகர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரைச் சந்தித்து இன்முகத்துடன் மழலைத் தமிழில் கலந்துரையாடினார். தமிழக பத்திரிகைகள் படைப்புக்கள் பற்றி 'இவர்' தனியே திறனாய்வு நூல் எழுதப்போகிறாராம். இவருக்கு தேவைப்பட்ட நூல் என்னிடம் இருந்தது. நண்பர் தி. க. சிவசங்கரன் அவர்கள், என்னை அவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நான் கொடுத்த புத்தகத்தை மிகவும் அன்புடன் பெற்றுக்கொண்டு 'நான் உங்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டவன். மிக்க நன்றி' என்றார்.

சிவசங்கை மன்னர் துரை சிங்கம் கல்லூரியின் வெள்ளி விழா ஆண்டு மலர் வெளிவந்துள்ளது. பிரபல பத்திரிகைகளின் தீபாவளி மலரைப்போன்ற அமைப்பில் வந்துள்ள இம்மல

ரில் நவீன இலக்கிய படைப்பு களின் நறுமணம் வீசுகிறது. குறிப்பாக கே. சி. எஸ். சாகுல் அமீது, என். ஆர். தாசன், அப்துல் ரகுமான் ஆகியோர் கவிதைகள் சிறப்பாக உள்ளன. மேலும் தி. க. சி., வல்லிக்கண்ணன், மீரா, பி. மனோகரன், கி. ராஜநாராயணன் ஆகியோர் கட்டுரைகள் சுவையானவை.

டாக்டர் கைலாசபதி அவர்கள், 'இன்றைய தமிழ் இலக்கிய உலகின் விமர்சனப் போக்கு பற்றி மிகச் சிறந்த முறையில் திறனாய்வுக் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். பயனுள்ள மலர். கோவை 'வானம்பாடி' இதழ் எட்டு, ஒன்பது வந்துள்ளன. சமுதாய நோக்குடன் பல கவிதைகள் உள்ளன. 'புவியரசு' எழுதியுள்ள 'ஒரு கவிஞனின் சிலுவைப் பாட்டு' ப. கங்கை கொண்டானின் 'தாத்தாவின் கைத்தடி' 'அக்கினிபுத்திரனின்' வசந்தத்தை எதிர்நோக்கி ஆகிய கவிதைகள் குறிப்பிடத்தக்கன வாய் உள்ளன. கங்கைகொண்டானின் புள்ளி, வெள்ளம்,

பற்றிய விமர்சனம், பல கசப்பான உண்மைகளைச் சொல்கிறது. தனியான வளர்ச்சி இயல்கள் 'வானம்பாடி' கள் கூட்டமாய் கும்பலாய் சாதனைப் பாதைநோக்கி வேகமாய் வலுவாய் வளர்கிறார்கள் என்பது பாராட்டத்தக்கதாகும். இவர்கள், கவிதை இலக்கியத்தை உருவாக்கினர்.

அண்மையில் சென்னை காந்தி மண்டபம் பூல்வெளியில் கவிஞர்கள் கூடி, தத்தம் கவிதைகளை வாசித்தனர். இந்த நிகழ்ச்சிக்கு 'வாசி' என்று பெயர். பல கவிதைகள் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்திருந்தன.

மக்கள் எழுத்தாளர் சங்க மாநாடு 15, 16, நாட்களில் (ஜூன்) நடைபெற இருப்பதால் தமிழகமெங்கிலும் படைப்பாளர்கள், படை எடுத்து வருகிறார்கள் சென்னைநோக்கி, பல வகைப் படைப்பாளிகளின் சங்கமம் அன்று நிகழும்.

முன்னர் வந்துகொண்டிருந்து - இடையில் நின்றுபோய் மீண்டும் வந்துள்ளது, 'கண்ணதாசன்' இலக்கிய மாத இதழ். இந்த இதழ் அமைப்புமுறை நன்றாக உள்ளது. பிரசுரமாகியுள்ள நான்கு சிறுகதைகளில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் திரு. டி. செல்வராஜ் எழுதியுள்ள 'கிரிமினல்' என். ஆர். தாசன் எழுதியுள்ள 'முள்' ஜி. நாகராஜனின் சிறுகதை ஆகிய கதைகள் நன்றாக உள்ளன. வண்ணதாசனின் சிறுகதை குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதையே, என். ஆர். தாசனின் கதை ஒரு புதிய பார்வை. கே. ராமசாமி, ஆசி, சரஸ்வதி ஆகியோரும் எழுதவுள்ளனர்,

டி. செல்வராஜ் - காவல் இலாகாவின்ரை, அவர்கள் சுபாவங்களை, மிகத் துல்லியமாக, படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். நல்லவன்கூட சட்டத்தின் முரட்டுப் பிடியின் அழுத்தம் தாளாமல் எப்படி குற்றவாளியாகிறான் என்பதை தெளிவாக விளக்கியுள்ளார் - என் ரசனைக்கு இக்கதை பிடிக்கிறது, பிறர் ரசனை எப்படியோ?.....

பழைய கண்ணதாசனில், ஈழத்துப் படைப்பாளர்களின் தரமிகு படைப்புகள் அணிசெய்ததைப்போல் இனியும் - தற்போது வந்துள்ள கண்ணதாசனிலும், ஈழத்துப் படைப்பாளிகள், பிற, இலங்கை, மலேசிய எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும், திறனாய்வாளர்களும் தரமிகு படைப்புகளை அளிப்பார்கள் என்றே தமிழக இலக்கிய அன்பர்கள் விழைகிறார்கள்

இப்பொழுது வந்துள்ள 'கார்க்கி' இதழில் நிறைய கனமான விஷயங்கள் உள்ளன. தோழர் ஈ. எம். எஸ். 'செம்மலர்' இதழில் எழுதியுள்ள கட்டுரைக்கு - 'இளவேனில்' எழுதியுள்ள மறுப்புக் கட்டுரை, வி. பி. சி., தி. க. சி., ரகுநாதன் ஆகியோர் தம் கட்டுரைகளும், பிரபஞ்ச கவியின் - கவிதை ஆகிய சிறப்பான அம்சங்களும் நிறைவுடன் விளங்குகிறது. அட்டையில், சிந்தனையில் மூழ்கியுள்ள கார்க்கியின் படம் பிரசுரமாகியுள்ளது. 'மார்க்ஸிம் கார்க்கி' சிறந்த படைப்பாளி மட்டுமல்ல கம்பீரமான மனிதனுமாவான். 'மனிதனைப் படித்து - மனிதனை - மனிதனுக்காக எழுதிய மாமேதை அல்லவா!'

கதையின் தலைப்பு உள்ளே இருக்கிறது

மல்லிகை சி. குமார்

எனக்கு இன்னும் தீர்ப்பு வழங்கல்ல. தீர்ப்பு வழங்கியப் பொறவுதான் அது ஆயுள் தண்டனையா இல்லாட்டி மரணத் தண்டனையானது தெளிவாத தெரியும். அதைப் பத்தி ஐயாவுக்கு கவலையில்ல. பூமில்லப் பொறந்திட்டா எண்ணிக்காவது ஒருநாள் சாவத்தானே வேண்டும். அந்த சாவு ஜெயிலுள்ளருக்கு கிடைச்சாத்தா என்ன? வெளியில் கிடைச்சாதாயென்ன?

நானே கொலைக்காரன். சாவுக்குப் பயந்தா முடியுமா? நமக்கெல்லாம் தூக்கு மேட பஞ்ச மெத்ததாய்யானது எண்ணிக் கிட்டே கப்புக் கப்புன்னு ஒரு பீடியை பத்தவச்சி இழுக்கணுமுன்னித் தோணுது. ஆன இங்க பீடிக் கிடைக்கலையே. பீடி இல்லாட்டி பைத்தியமா இருக்கு, மனசுக்கும் நிம்மதியில்ல. அதிலும் எங்க குடும்பத்த பத்தி நெனைச்சிக்கிட்டா..... இருப்போமா இல்லாட்டி இங்கிருந்து வெளிய பறப்போமானது தோணுது. வெளியில் இருக்கும் அந்த குடும்பம் நா... இல்லாம எப்படி சீரழியுதோ?

ஏன்னு..... நான்தான் குடும்பத்துக்கே மெயின் கரண்டி. கண்ணுத் தெரியாதப் பாட்டி.

ரெண்டு தங்கச்சிமார். அதில் மூத்த தங்கச்சி வயிசுக்கு வந்த மூணு மாசந்தான் ஆவுது.

‘டேய் இனிமேதாண்டா நாம மடியில நெருப்பைக் கட்டிக்கிட்டு வாழப் போறம். வயசுப் பொண்ணு ஊட்டுல இருக்காங்கிறத மறக்காதடோ. அவமேல எப்பவும் ஒரு கண்ணுயிருக்கணும் தெரியுமா?’

தங்கச்சிக்கு சடங்கு சுத்துனப்பா குருட்டுப் பாட்டி. ஏங்கிட்ட இடிச்சி இடிச்சி சொன்னா... மறந்திட்டேன். அப்புறம் இந்த தங்கச்சிகளை அடுத்து ரெண்டு தம்பியல்கள். எங்க ஆயி அப்பன் என்ரைப் பாவம் செஞ்சாங்களோ..... சின்னத்தம்பிக்கி பொறந்ததிலிருந்து ஒரு கால் சும்பி இருக்கு. கடைசியா ஒரு சின்ன தங்கச்சி. அதுக்கு வயசு மூணே நாலோ.

எங்க அப்பா... அம்மா... ரெண்டுப் பேத்தில ஒருத்தர் இப்ப வீட்டில இருந்தாலும் பயமில்லை. எப்படியும் குடும்பத்த சமாளிப்பாங்க. ஆன... இப்ப ரெண்டுப் பேருமே வீட்டில் இல்ல. ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னமே எங்க அப்பன் நஞ்சு மருந்தக் குடிச்சிப்புட்டு தற்கொலை செஞ்சிக்கிட்டான்.

அம்மா..., அதுக்கு பைத்தியம் பிடிச்சி இப்ப அது அங்கொடயிலத்தான் இருக்கு. அதுக்கு பைத்தியம் தீருமோ இல்லாட்டிக் கட்டையோடுதான் போவுமோன்னு சொல்ல முடியாது.

எங்க அம்மாவுக்கு பைத்தியம் பிடிச்சதுக்கே காரணம் எங்க அப்பாதானும். அந்த அப்பன் தற்கொலை பண்ணிக் கிறதுக்கே காரணம் எங்க அம்மாதானும். அந்த குருட்டுப் பாட்டி இப்படித்தான் சொல்லிக் கிட்டிருந்தா. ஆன... அந்த குருட்டு ஜீவனுக்கு ஒரு சாவு வல்லையெண்ணு நான் கவலைப் பட்டுக்கிட்டிருந்தேன். கிழடு எனக்குப் பாரமா இருக்கே எங்கிற எண்ணந்தான். இப்பத்தான் ஒணர்துறேன் அந்த கிழட்டு ஜீவன் உயிரோட இருக்கவாவது அந்த புள்ளைகையாவது காவல் காத்துக்கிட்டு இருக்காளேன்னு.

எங்க அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் இப்படிப்பட்ட நெலம் வர்ரதுக்கு காரணம் யார்ன்று எனக்குத் தெரியாட்டியும், ஒண்ணுமட்டும் தெரியும்.

அப்போதெல்லாம் எங்க அப்பா வீட்டுக்கு நேரம் சென்று தான் வருவார். அரை வயிறும் கால்வயிறுமாக நாங்கெல்லாம் படுத்தப் பெறவு, அம்மா மட்டும் அப்பாவுக்காக உக்காந்திக் கிட்டு இருப்பா. நானும் தூங்காம முளிச்சக்கிட்டுத்தான் படுத்திருப்பேன். அப்பா ஏன் இவ்வளவு நேரஞ் சென்றும் இன்னும் வீட்டுக்கு வல்ல. அது கடைகளுக்கு மூட்டை தூக்கிற ஆளுதானே. மூட்டைத் தூக்கிட்டுப் போறப்ப கார், பஸ், லொறியிலேது அகப்பட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போயிருப்

பாங்களா? இல்லாட்டி நேத்து நேரஞ் சென்று வரவும் அம்மா ஏசுணை அதுக்குப் பயந்து கிட்டு இன்னக்கி ‘செக்கண்ட் ஷோவ்’ பார்த்திட்டு அப்படியே டேஷனில் போய் படுத்துக்குமோ.....?’ நான் இப்படி யெல்லாம் யோசிப்பதுண்டு. ஆன அப்பனுக்கு அப்படி ஒண்ணும் நேராது. அப்பன் எப்படியும் வீட்டுக்கு வந்திடும். அது வந்ததுமே அம்மா தன் ராமாயணத்தை தொடர்ந்திடுவாள்.

தெருவில் கிடக்கிற நாய்கள்கூட அந்த நேரத்தில் குலைக்காது. ஆனால் எங்க அம்மாவும் அப்பாவும் அந்த நேரத்தில் அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்பாமேல கள்ளுத்தண்ணி நாத்தம் சொல்ல முடியாது. அதோட அவர் பேசு ராங்கி இருக்கே..... அம்மாவும் அப்பாவை நல்லா ஏசத்தான் செய்வா.

‘நானும் ஏம் புள்ளைகளும் எக்கேடும் போடுணும்..... நீ போய் அந்த வேசக்கிட்டேயேக் கெட. அவத்தானே ஒனக்கு ஓசத்தி. இந்த வயசில கள்ளப் பொண்டாட்டிக்கிட்டந் போறியே நீ உருப்படியாவுயா’ அம்மா கெட்ட வார்த்தையில் சொல்லி சொல்லி நல்லா கழட்டும? அப்பாவும் ரோஷம் பொறுக்க முடியாமல் ‘போடி..... அவளே இவளேன்னு அம்மாவை கத்த கத்த உதைப்பார். அந்த கத்தலைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்ட பிள்ளைகளும் விரா விராவென்று கதறுங்கள். எனக்கு அப்பாமேல கோபம் கோபமா வரும், வாயிக்கு வந்தபடி நானும் அந்த மனுஷனை பேசவேன். அண்டை வீட்டுக் காரங்க யாரும் அந்த நேரத்தில் வந்து என்னு ஏதுன்னு விசாரிக்க மாட்

டாங்க. எங்க வீட்டில் இப்படி யாப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடப்பதால் யாரும் இதைப் பெரிதுப் படுத்த மாட்டார்கள்.

எங்க அம்மாதான் எந்த நேரமும்.....

'அந்த வேச என் குடும்பத்தைக் கெடுத்திட்டாளே.....!'

ஊரே மேஞ்ச அந்த கிருக்கியை இந்த வெட்டிப்பய எதுக்குப்போய் எடுத்தான்? இவனுக்கு இந்த வயசில எதுக்குத்தான் கள்ளப்பெண்டாட்டி'ன்னு எப்பவும் அப்பாவை ஏசிக்கிட்டே இருப்பா. எந்த நேரமும் அதே முணுமுணுப்புத்தான். யாராவது 'என்ன பைத்தியக்காரிமாதிரி முணுமுணுப்பு'ன்னு அது காதுக்கு எட்டுறப்புலச் சோல்விட்டாப் போதும். அவர்களை கண்ணாப் பின்னண்ணு அருத்தம் அருத்தமா ஏசுவா. மண்ணை வாரி வீசுவா. அப்பாவைப் பற்றி சிந்திச்சி சிந்திச்சி அம்மவேக்கு பைத்தியமே பிடிச்சிரிச்சி.

ஒருநாள் அப்பா வீட்டுக்கே வல்ல. அம்மா மட்டும் விடிய விடிய ஏசிக்குட்டேக்கிடந்தாடி

அம்மாவையும் அப்பாவையும் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்ததோடு அரை வயிரேணும் நிறையாமல் படுத்ததால் அன்று இரவு முழுவதும் எனக்கு தூக்கமே வரல்ல.

'அப்பா ஏன் வரல்ல? அந்த மனுஷி வீட்டிலேயே படுத்துக்கிறிச்சோ? இல்லாட்டி குடிவெறியில் எந்தக் குளத்துக்குட்டையிலேதும் இறங்கி விட்டதோ?' நான் பலவாறு நினைக்கத் தொடங்கினேன். விடிஞ்சதும், அடுத்த தெருவில் ஒரு சாக்க

டைப் பக்கத்தில் குப்பைக் கொட்டுகிற இடத்தில் அப்பாக்கிடக்குறர்ன்னு ஒரு சேதி அடிபட்டது. நாங்கெல்லாம் ஓடிப்போய் பார்த்தோம். அப்பா அங்கத்தான் கிடந்தார். பொலிஸ், கொர்ணல், டாக்டர் எல்லாம் வந்து பிரேதத்தைச் சோதித்துப் பார்த்தாங்க.

மனுஷன் பொலிடோல் குடிச்சிருச்சாம். 'தற்கொலை...' அவர்கள் தீர்ப்புக்கூறி விட்டார்கள். ஏன் மனுஷன் தந்தொலை பண்ணிக்கணும்? அம்மாவோட புடுங்களா? இல்லாட்டி.....?

நாங்க ரொம்பக் கவலப் பட்டோம். அது இருக்கவும் அரை வயிறுக் கஞ்சியாவது கிடைச்சிச்சி. இனிமே அதுவும் கிடைக்காமல் பொயிடும்.....

அம்மா இதைப்பற்றிக் கவலைப்படல்ல.

'எங்க அந்தப் பயலைக் காணோம். அந்த வேசையோட ஓடிட்டானா? அதே பேச்சுத்தான் அவளுக்கு.

ரெண்டு நாளைக்குப் பொறவுதான் இன்னொரு சேதியும் லேசா வந்திச்சி. அது உண்மையோ பொய்யோ.....?

அப்பா கள்ளத்தனமா வச்சிருந்த அந்த பொடுச்சி இன்னொருத்தனைக் கூட்டிக்கிட்டு முந்தானாளுக்கு மொதல் நாள் ஓடிப் பொயிட்டாளாம். அதைப் பொறுக்க மிடியாமல்தான் அந்த மனுஷன் பொலிடோல் குடிச்சிட்டான்னு யாரோ சொன்னாங்க.

என்னமோ கள்ளைக் குடிச்ச மனுஷன் கள்ளப் பொண்டாட்டிக்காக பொலிடோல் குடிச்சி உயிரை விட்டிட்டான்; இதனால்

யாருக்கு நஷ்டம், எங்களுக்குத் தானே? என்னத்தான் அப்பன்கள்ளத்தனமா துரோகம் செஞ்சாலும் எங்களுக்கு அரைவயிற்றுக் கஞ்சியாவது கொட்டும். இனிமே யாருக் கொண்டாந்துக் கொட்டுவா?

அம்மாவுக்கு சுயபுத்திரமும் என எதிர்பார்த்தோம் அது என்னடான்னா ஏறுக்குமாறுகப் போய்க் கிட்டேயிருந்திச்சி. நாளுக்கு நாள் அதுக்கு புத்தித் தடுமாற்றம் கூடி முழு பைத்தியமாகிரிச்சி.

எங்கள் ஸீட்டில் உள்ள சிலர் பொலீசுக்கு சொல்லி பிறகு பொலீஸ் மூலமாகத்தான் அம்மாவை அங்கொடைக்கு கொண்டிப்போனாங்க. பிறகுத் தெரியாதா? எல்லாப் பாரமும் என் தலையில் தான். அப்பா போனதுக்கப்பறம் அவர் செய்த வேலையை நான் கெட்டியாகப் பிடிச்சுக்கிட்டேன். ஆரம்பத்தில் மூட்டைக் கீட்டைத் தூக்குறதுக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருந்திச்சி.

'ஏய் நீ சின்னப் பொடியன் உனக்கு மூட்டை தூக்க பெலம் பத்தாது. கொஞ்ச நாளைக்கு கவுன்சில்லில் சேந்து கொள்ளைப் பக்கம் கூட்டு. அது கஷ்டமில்லாத தொழில்'ன்னு சில மூட்டைத் தூக்கிகள் என்னைத் தட்டிவிடப் பார்த்தானாங்க. ஆன... நாவ்விடல்ல. கொள்ளைப்பக்கம் கூட்டியதோடு கடைகளுக்கு மூட்டையும் அடிச்சேன். நிம்மதியா சாப்பிட்டோமுன்னு சொல்லாட்டியும் கொஞ்சமாவது சாப்பிட்டோமே என்ற திருப்தியில் எங்கள் குடும்பம் ஓடியது. இந்த நேரத்தில்தான்

அந்த சிவகிரிப்பய என்னை சுரண்டத் தொடங்கினான்.

ஒரு நாள் 'நம்ம இவரு' நடிச்ச பைட் படத்துக்கு சிவகிரி என்னைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போனான்.

அட அவன் நமக்கு டிக்கட் போட்டுக்கிட்டானே என்ற நன்றி விசுவாசத்தில் அடுத்த நாள் அவனுக்கு நான் டிக்கட் போட்டுக்கிட்டேன். தொடந்து முணு நாலு நாள் அந்தப் படத்தை விடாமல் பார்த்தோம். டிக்கட் செல்வெல்லாம் என்கணக்குத்தான். அந்தப் படத்தில் நடிச்ச புது குட்டிக்காகவே ஐஞ்சாறு தரம் அந்தப் படத்தைப் பார்த்தோம். அதிலிருந்து சிவகிரி என்னைப் பிடிச்ச பிடிதான்; விடவேயில்லை.

'ஐஷே! ஒரு அம்பஸ்ஸம் கொடு கஞ்சாப் பொட்டணம் வாங்கணும். ஒரு ஒன்றிப்பி கொடு. கள்ளைக் குடிப்போம் டீ குடிப்போம்.....'ன்னு என்னை பிச்சி எடுத்தான். நானும் முடிஞ்ச அளவுக்கு அவனுக்குக் கொடுத்தேன். எனக்குக் கஞ்சாக் குடிக்கிறப் பழக்கத்தையே அந்தப் பாவிதான் ஏற்படுத்தி விட்டான். அவன் நல்ல தடியன் ஆன கீழக் குனிஞ்சி ஒரு வேலை செய்ய மாட்டான். அடுத்த வங்க உழைப்பிலேயே தன் உடம்பை பெருக்கிக்கிட்டான் அவன். உழைக்காமல் அடுத்த வளை சுரண்டியே வாழப் பார்த்தான்.

இப்படியே அந்தப் பயக்காலமும் எங்க காலமும் ஓண்ணாவே ஓடுணுச்சி.

மிச்ச நாள் அடுத்தவுங்களை சுரண்டியே வாழ்ந்த அந்த தடிப்பயலுக்கும் எனக்கும் போன வாரந்தான் ஒரு 'கோரி' வந்து அது கொலையில் முடிஞ்சிச்சி.

அண்ணைக்கி எந்த நாய் மொகத்தில நான் முழிச்சேனே. வருமானம் ரொம்ம டல்லா கிடைச்சிருச்சி. ரெண்டு ரூத்தல் பாண் வாங்கக்கூடப் பத்தாத காசோடு அந்தத் தெருவில் கடைசித் தொங்கலில் இருக்கும் ரொட்டிப் பேக்கரியை நோக்கி நடந்த நான் வழியில் ஒரு வீட்டுக்கு முன்னால் நாய் மாதிரிக் காத்துக் கிடக்கும் சிவகிரியை கண்டு விட்டேன். அவனும் என்னைப் பார்த்திட்டான்.

'வாய்ஷே .. வா...' இளித்தப்படியே ஏங்கிட்ட ஓடிவந்து தோளில் கையைப் போட்டு..... 'ஒரு அம்பஸ்ஸம் கொடுவே'ன்னு கேட்டுக்கிட்டே சட்டை சேப்பில் கையை விட்டு பாண்வாங்க வச்சிருந்த சில்லறையை எடுத்திட்டான். இதப் பாத்ததும் எனக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கிட்டு வந்திச்சி.

'அட வேச மகனே.....: குடா ஏஞ் சல்லியை!' கத்தியப்படியே அவன் கமிஷைப் பிடிச்சி இழுத்தேன். அவன் என் நெஞ்சில் கையைப் போட்டு 'போடா'ன்னு ஒரு தள்ளு தள்ளினான். நான் பொத்தடிண்ணு பக்கத்தில உள்ள கல்லு முட்டுல்ல விழுந்தேன். எண்ணைக்கோ முனிசிபல்காரனுங்க ரோட்டுக்குப் போட குமிச்சு வச்சக் கல்லு என் முதுகில் நல்லாக் குத்திச்சி. எனக்கு அந்த தடிப்

பய மேல ஆத்திரம் ஆத்திரமா வந்திச்சி. 'போடா செத்துப் போ!' ஒரு பெரியக் கல்லை எடுத்து அவன்மீது அடிச்சேன். அது அவனின் நெற்றிப் பொட்டில் பட்டுண்ணு விழுந்திச்சி.

'அய்யோ அம்மா' அவன் அலறிக்கிட்டு விழுந்தான். நான் விடல்ல. ஆத்திரத்தில் இன்னும் ரெண்டுக் கல்லை எடுத்து அவன் தலையில் போட்டுவிட்டு கீழே சிதறிக் கிடக்கும் சில்லரைகளை எடுத்துக் கொண்டு பேக்கரியை நோக்கி ஓடினேன். வீட்டில் பசியோட காத்திருக்கும் ஜீவன் களுக்கு நான் எதையாவது கொண்டுபோய் கொட்டி அவர்கள் வயித்தை நிரப்ப வேண்டுமே!

ஆனா..... அந்தத் தெருவுல உள்ளப் பசங்கள் ஏன்ன ஓட விடாம மறிச்சிப் பிடிச்சி பொலிவில்ல ஒப்படைச்சாணுங்க.

அடுத்தவனை சொரண்டி சொரண்டியே நொட்டிப் பொனைச்ச சிவகிரியை நான் நல்லா அடிச்சேன். அவனை நான் அடிச்சது பெரியக் குத்தமுன்னு சொல்லி பொலிவில்ல வச்சி என்ன உதைச்சாணுங்க.

சிவகிரி மாதிரி உடல் வளைஞ்சி உழைக்காத ஆளுங்க எங்க மாதிரி ஏழைகளை ஏமாத்தி சொரண்டிப் புடுங்குறதெல்லாம் குத்தமில்லையாம். ஆனா... எங்க மாதிரி ஆளுங்க அந்த சொரண்டல் பேர்வளிகளை தாக்கிட்டா அதுதான் பெரியக் குத்தமுன்னு அடிக்கிறாணுங்க... கூண்டில்ல போட்டு அடைக்கிறாணுங்க...

இவனுங்க என்ன உதைச்சு பெரிசில்ல. ஆனா நான் ஒரு சுரண்டல் காரனை நல்லா வெதுப்பிட்டேன்னு நினைக்கிறாய் எனக்கு பெருமைதான். ஆனா... அவன் சாவனுமுன்னு நினைச்சி நான் அடிக்கல்ல. எப்படியோ அந்த நேரத்தில எனக் கிருந்த ஆத்திரமும் ஆக்ரோஷமும் பசியும் சேர்ந்து அவனை சாவூர அளவுக்கு அடிக்க வச்சிருச்சி!

அவன் நான் கல்லுத்தூக் கிப் போட்டுக் கொண்ணுட்டேன். இப்ப நா..... ஒரு கொலை செஞ்ச குற்றவாளி. இங்கே இந்தக் குற்றவாளிக்கு குறிச்ச நேரத்தில் வயித்துக்கு ஏதாவது கொஞ்சம் தரத்தான் செய்யுறாணுங்க. ஆனா..... எந்தக் குத்தமும் செய்யாம வெளியில் இருக்கிற ஏங் குடும்பத்துக்கு யார்தான் குறிச்ச நேரத்தில் சாப்பாடு போடுவா? யாரும் போட மாட்டாங்க.

ஏங் குடும்பம் பசியில் தவிச்சுக்கிட்டிருக்கும். நல்லா உழைக்கிற எனக்கே சில நேரங்களில் வேலைக் கிடைக்காமப் போயிருக்கு. அப்படியிருக்கம்ப..... என் தம்பிக்கோ தங்கச்சிக்கோ

புதிய பரம்பரை

தமிழே—
விஞ்ஞானம் மெய்யறிவு
விரிந்திடும் காலமதில்
மெய்யொடுங்கி நிற்கின்றாய்
மேற்குமொழி வாழுதிங்கே.
வாடிய மலரதாய்
வடிவிழந்து போனாயோ
அஞ்சற்க; அஞ்சற்க
குடத்தகும் மலராய்
உன்னை—
சுடர்விளக்காய் ஆக்குதற்கு
திடமுள்ள ஒருசக்தி
வருகிறது வருகிறது
வளமாக்க, ஒளியேற்ற.

எப்படி வேலைக் கிடைத்திருக்கப் போவது? பாவம்..... அந்த நொண்டித் தம்பி பசில்ல என்னுப் பரவப் பரக்கப் போறானே? அவன் மட்டுமில்ல..... அந்த வீட்டிலுள்ள அத்தனையும் பசில்ல பறக்கத்தான் செய்யும்.

பசியைப் போக்க அந்தச் சின்னஞ் சிறுகங்க என்ன செய்யும்?

வயசுப் போன குருட்டுப் பாட்டி, வயசு வந்த தங்கச்சி விபரம் தெரிந்த தம்பி..... இவங்கெல்லாம் எங்கப்போயி உழைக்கப் போறாங்க? யாரு தான் வேலைக் கொடுப்பா?

பசியைப் போக்குறதுக்கு... ஒருவேள..... தம்பியோ தங்கச்சோ..... கள்ளத்தனமா..... தவறான வழியில் பணம் தேட எங்கப் பொயிறப் போறாங்க ளோன்னு நினைக்கிறப்ப என் நெஞ்சே வெடிச்சிடும் போல இருக்கே.

ஏன்னா..... வயித்து பசியைத் தணிக்க இப்படியாப்பட்ட பொழைப்பு வெளியில் சந்துப் பொந்தில நடந்துக்கிட்டு தானே இருக்கு. ★

சுமை

மு. சடாட்சரன்

பார்வதிக்கு தன் வயிற் றுச் சுமையே பெருத்த மனச் சுமையாகி விட்டது.

முந்திய இரு பிள்ளைகளும் ஆண்பிள்ளைகளாகவே பிறந்து பார்வதியை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தினார்கள். பார்வதியை மட்டுமா? சதாசிவம் வாத்தியார், அவரின் தாயார், சகோ தரிகள், இனபந்துக்கள் எல்லா ரையும்தான். சதாசிவம் வாத்தியாரின் எண்ணங்கள் செவ்வனே நிறைவேறியதால்; மூத்தவன் 'ஆனந்தனாகி' இளையவன் 'நவீனனாகி' முற்றத்தில் ஓடி ஆடித் திரிகின்றனர். மூன்றாவதும் பிறந்தால் மோகன்.....

கணவனின் கண்டிப்புக்கும், சுடுகடுப்புக்கும் ஆளாகி, அவ திப்படாமல் இந்தமுறையும் ஆண்டவன் தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதே பார்வதியின் பிரார்த்தனை - கவலை எல்லாம். பார்வதிக்கு இது பெறுமாதம்.

ஜப்போதெல்லாம் அடுத்த வீட்டுக் கதிரமலையை அடிக்கடி பார்வதி நினைத்துத் தனக்குள்ளே சிரித்து மகிழ்ந்து கொள்கிறாள். கதிரமலை; தன் மனைவி பிரசவித்த வேளையெல்லாம், 'என்ன பிள்ளை' என்று கேட்டு, மருத்துவச்சி 'பொம் புளப் புள்ளதான் பொன்னுங் கட்டி' என்று பழைய பாட்டையே பாடியதும், கோபா வேசங்கொண்டு வேலைத்தலத்துக்குக் கொண்டு செல்லும், தனது மூட்டை முடிச்சுகளைத் தூக்கித் தோளிலே வைத்து வாயிலே வந்ததெல்லாம் பேசியவண்ணம் வனவாசம் போய் விடுவார். கோபமெல்லாம் ஆறி ஏழெட்டு மாதங்கள் கடந்ததும் பிள்ளையைப் பார்க்கும் 'சோட்டை' யில் வேலைத்தலமிருந்து வீட்டுக்கு வந்து கொஞ்சிக் குலாவி, குடும்பம் நடத்தி அடுத்த முறையும் அதே பல்வ வியுடன் வனவாசத்தை ஆரம்பிக்கும் அவதார புருடரான கதிரமலையையும், அவரின் ஏழு பெண்பிள்ளைகளையும் நினைத்துப் பார்த்து தன்னைப் பற்றிய பெருமையில் பார்வதி பூரித்துப் போவாள். கதிரமலைக்கு மனைவியாகி கருணையம்மா படுகிற தொல்லைகளைக் கண்டதும் தன் கணவன் கூறியவை எல்லாம் பார்வதிக்குச் சரியாகவே பட்டன.

சதாசிவம் வாத்தியார் எதையும் சும்மா சொல்லவே மாட்டார். புள்ளி விபரம் காட்டியே பேசுவார். 'ஐந்து பெண்களைப் பெற்று அரசனும் ஆண்டியான வரலாறுகளைக் காட்டி, நம் நாட்டிலே சமதர்மம் தழைத்துப் பொலியும்வரை ஆண்பிள்ளைகளை நமக்கு வேண்டும்' என்று தனது இல்லக் கிழத்

தியீடம் வாதப் பிரதி வாதங்கள் நடாத்தி, தினமும் பார்வதியை அவர் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்துவிடுவதில் அவருக்கு நிகர் அவரேதான். அந்தப் பட்டணத்திலே பொருளாதாரப் புலியெனப் பேரெடுத்தவர் அவர். சதாசிவம் வாத்தியாரின் கட்டளைகள் ஒவ்வொன்றும் பார்வதிக்கு வேதவாக்கு.

இந்த வருஷமும் கடற்கரைக் கண்ணகி அம்மன் குளிர்த்திக்குப் போகமுடியாதே என்னும் கவலை பார்வதியின் உள்ளத்தில் இருந்தாலும், கண்ணகி அம்மானை நினைத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டாள்.

'கண்ணகித் தாயாரே எனக்கு ஆம்பிளப்புள்ள பொறந்திரனும். இல்லாட்டி அவர் என்ன வாட்டி எடுத்திடுவார். ஆம்பிளப் புள்ள பொறந்தா, மடப்பெட்டியும் உயிருக்குயிரும் கொண்டுவருவன் தாயே'

வலது கையை நிலத்தில் ஊன்றி எழுந்து, கிழக்குத் திசையில் அம்மன் கோவிலை நோக்கி நின்று, பார்வதி பெருமூச்சு விட்டாள்.

'இந்தப் புள்ளைக்கு பார்வதியின் வயிறு மிச்சம் பெருசுதான். இது ஒனக்குப் பொம்பிளப் புள்ளதாங்கா' என்று அயல் வீட்டுப் பெண்கள் கூறும் போதெல்லாம் பார்வதி சண்டைக்கே போய்விடுவாள்.

'எங்களுக்கு ஆம்பிளப் புள்ளதான் வேணும். ஆறும் ஆண்பிள்ளையா இருந்தபடியாத் தானே இளைய புள்ள மச்சாள் கட்டிலில் இருந்திட்டுக் கதிரயில கால் நீட்டிக்கொண்டு சாப்பிடுறாவு. பொம்பிளப் புள்ளய

ளுக்கு சீதன பாதினம் தேடவும் ஏலா, மாப்பிள மாருக்குப் பொட்டி சுமந்து மண்டியிடவும் ஏலா' என்று பார்வதி வேதாந்தம் பேசுவாள்.

'உன்ர கஸ்ர காலந்தான் ஊரடங்குச் சட்டமும் வந்திருக்கு என்ன செய்யப்போறும்? தாயில்லாத நீ..... ஆஸ்பத்திரிக்கு நேரகாலத்தோட போயிருகா' அவளின் வாசலுக்கு வந்து சுகம் விசாரிப்பவர்கள் புத்தி சொல்லும்போது பார்வதி கவலையால் வாயடைத்துப் போவாள்.

போனகிழமை பிரசவத்துக் காக ஆஸ்பத்திரி சென்ற ராணியம்மா அங்கேயே மரணமானது அவ்வுரையே ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டது. சதாசிவம் வாத்தியாரும் இதைக் கேள்விப்பட்டு மனம் உடைந்துபோனார்.

ராணியம்மாவுக்கு அது தலைப்பிள்ளை என்றும், வேறு ஏதேதோ காரணங்களும் பேசப்பட்டன.

ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த டாக்டரம்மா இந்த நேரத்தில் மாறிப்போய் விட்டதையும் அறிந்து சதாசிவம் வாத்தியார் கவலையில் மூழ்கினார். அந்தப் பெண்டாக்கரின் கைபட்டாலே கைக்குழந்தைகளுக்கும் கர்ப்பினிகளுக்கும் வந்த நோய்கள் வெடிச்சத்தம் கேட்ட கொக்குகள் போல் பறந்தோடுகின்றன என்று ஊரெங்கும் பிரசித்தம்.

சதாசிவம் வாத்தியார் 'உ. எம். ஓ.' விடம் தன் மனைவியைக் காரிலே கொண்டு போய்ச் சோதித்தார்.

'பேரென்னை'?

'பார்வதி'

'வயது'
'இருபத்தைந்து'
'எத்தனையாவது பிள்ளை இது'
'மூன்றுவது'
'கிளிவிக்கு வாறதா?'
'ஓம் ஐயா'
'சரி மருந்து எழுதித் தாறன்; எடுத்துக் குடியுங்கோ'
'ஆ..... எப்ப பிறக்கு மெண்டு சொன்னா நல்லது.....'
'ஏன் உங்களுக்குக் கணக்குத் தெரியாதா? கடைசியாக எப்ப முழுகினது?'
'ஆடிச் சம்பளத்திலண்டு தானே..... ஒமையா ஆடி இரு பதாந் திகதி'
'ஆ.....'
மேசையில் இருந்த டெஸ்க் கலண்டரை டாக்டர் உற்று நோக்கிவிட்டு 'ஓ..... யெஸ்..... இது மாதந்தான். இன்றைக்குச் சித்திரை பத்து இன்னும் இரண்டு கிழமைக்குள்ள பிறக்கலாம்.'
'சேர்..... எங்கட மூத்த மகன் சும்மா விளையாட்டில ஒருநாள் சிறிதடியால இவட அடிவயிற்றில் தட்டிற்றான். துடிக்கிறதும் குறைவா இருக்காம்.....!'
'ஆ... அப்படி ஒன்று மில்லை, சேர் என்ன பிள்ளையென்று கொஞ்சம் சொல்லுவீங்களா?'
'ஆ... முந்தின பிள்ளைகள் என்ன?'
'இரண்டும் ஆண்பிள்ளைகள் சேர்.'
'ஆ..... இது சொல்லமுடியாது'
'சேர்... இது இரட்டையாக இருக்குமோ?'

'ஆ..... அப்படி ஒன்று மில்லை. ஏன் மாஸ்டர் இவ்வளவு பயப்படுறீங்க?'

'இல்லசார்..... வயிறும் பெரிசா இருக்காம் என்று எல்லாரும் சொல்லிறுங்க'

'சரி... சரி..... போய் மருந்தெடுங்கோ'

'சார் மன்னியுங்கோ..... இங்க 'டபிள்யூ. எம். ஓ' வும் மாறிப் போயிட்டாவாமே. அவவுக்குப் பதிலா யாரும் வரல்லயா சேர்'

'இல்லை'
'ஊரடங்குச் சட்டம் இருக்கிற நேரத்தில பிள்ளைப்பேறு வாட்டில நேஸ் எல்லாரும் இருப்பாங்களா சேர்'

'ஓ..... ஏன் மாஸ்டர் இவ்வளவு பயம்?'

'இல்லை சேர். ஊரடங்குச் சட்ட நேரத்தில வெளியால வரவும் ஏலாது. போன கிழமையும் ஒரு கர்ப்பிணி இங்கேயே இறந்து போயிற்றாவாம்'

'பயமெண்டா நேரத்தோடேயே கொண்டுவந்து வாட்டில வையுங்கோ'

'சரிசேர் பெரிய உபகாரம்'

சதாசிவம் வாத்தியாருக்கு கொஞ்ச ஆறுதல். அந்தக் கறுத்தக் கோட்டுச் சாத்திரியும் ஆண்பிள்ளதான் பிறக்குமென்று நேற்றுச் சொல்லிவிட்டான்.

'மூன்றும் ஆண்பிள்ளையானால் எவ்வளவு சந்தோசம். இவளெண்டா நல்லாத் துடிக்குதில என்கிறான். எப்பயாச்சும் இருந்திருந்துபோட்டு. அதுவும் சாப்பிட்ட பிறகுதான், துடிக்குது என்கிறாளே; இவனுக்கள் ரெண்டு பேருக்கும் நல்லா

இடிச்சதாமே. ஆ..... பெண்பிள்ள பிறந்தா... நான் சேவெடுக்கிறதில்லை. மிச்சம் பிடிச்சாதானே சீதனம் கொடுக்கலாம். முதலாளி தம்பிமுத்தைப்போல நம்மால சீதனம் கொடுக்க ஏலுமா? ஓடிக்குளோன், வலைகிலை ஒன்றுமே வாங்கிறல்ல; ஏய... பார்வதி எல்லாம் எல்லாம் கேக்குதா?.....?

'ஓ..... இது நமக்கு ஆம் பிளப் புள்ளதான். வலப்பக்கந்தான் துடிக்குது. இருந்தும் பாருங்களேன்'

'என்ன செய்யிறு?'

'கறியாக்கிறன்'

'பசிக்குது கெதியா எடு'

'ஓங்கட மூத்த தங்கச்சி அனுப்பின விரால்மீன் குழம்பும் கட்டிச் சோறும் இருக்கு. கொஞ்சம் பொறுங்கோ'

எல்லாரும் பகல் சாப்பிட்டுச் சிறிது தூங்கி விழித்தனர்.

'எனக்கு ஒருமாதிரியாய் இருக்கு' பார்வதியின் முகமெல்லாம் வேர்வைத்துளிகள்.

'காரைப் பிடித்து என்னை ஆஸ்பத்திரியில கொண்டு விட்டிடுங்க'

'இந்த நேரத்தில எந்தக் கார்த்தாரன் வருவான் ஏழு மணி ஆகிறே'

அடுத்த வளவிலே சதாசிவம் வாத்தியாரின் சகோதரியின் வீட்டுக்குள் பார்வதி கிடந்து முன்குகிறான்.

'மருத்துவச்சிக்' காளியையும், நம்பட 'சுந்தர' வைத்தியரையும் கூட்டிற்குவாங்க என்று துடியாய்த் துடித்தாள் சதாசிவம் வாத்தியாரின் தாய்;

வளவுகளுக்குள்ளால்புருந்து புகுந்து மருத்துவச்சியையும் வைத்தியரையும் கையோடே கூட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டாள் வாத்தியாரின் தங்கை.

குலவாயுக்குளிசை கொடுக்கப்பட்டது;

வீட்டுக்குள் குழந்தை அழுகிற சத்தம் கேட்டது;

'மாவிலை..... உரலுக்குள்ள சிரட்டையப் போட்டுக்குத்துங்க. கேற்றைத் திறந்து வையுங்க' யாரோ சொன்னார்கள்;

எல்லாரும் பதட்டமும் துடிப்புமாய் இயங்குகின்றனர்.

சதாசிவம் வாத்தியாரும் ஓடிப்போய்க் கேற்றைத் திறந்து வைத்தார்.

'ஆ... சரி... போதும் விடுங்கள் எல்லாம் சரி.....'

'என்ன பிள்ளையாம்?'

'பொம்பிளப் புள்ளதான் பொண்ணுக்கட்டி.....' என்றார் மருத்துவச்சி.

'சீ..... பொம்பிளப்புள்ள என்னத்துக்கு' என்றார் மயக்கம் தெளிந்த பார்வதி;

சதாசிவம் வாத்தியார் சிகரெட் பக்கெட்டைத் தொடவேயில்லை. வைத்தியரையும் மருத்துவச்சியையும் சந்தோசமாக அனுப்பிவைத்தார்.

அடுத்தநாள் தன் மகளுக்கு 'செல்வ நாயகி' என்று பெயர் வைத்துவிட்டு, மூன்று கட்டைத் தொலைவிலே இருக்கும் பாடசாலைக்குப் போக பஸ்சை எதிர் பார்க்காமல் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார் சதாசிவம் வாத்தியார்.

★

ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும்

மே மாத 'மல்லிகை' இதழில் திரு. ஏ. ஜெ. கனகரெத்தினு அவர்கள் வெளியிட்டுள்ள கருத்தை நான் முழுதாக ஆதரிக்கிறேன். ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் குறிப்பாக முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் படைப்பில் நெடுங்காலமாக ஒரு பழி சுமத்தப்பட்டு வருகின்றது. மக்களின் ரசனையை அறிந்து அவர்களுக்காக எழுதுவதில்லையென்று, அதாவது, தென் இந்தியப் பத்திரிகைகளான கல்கி, குமுதம், விகடன், கலைமகள் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் பெரும்பான்மையான சிறுகதைகள், நாவல்களைப்போல — கந்தோர் காதல்களையும் சாப்பிட்டபின் உல்லாசமாகப் படுத்துக் கொண்டு நேரத்தைப் போக்குவதற்கு வாசிக்கப்படும் சரித்திர நாவல்களையும் போன்று நாம் எழுதுவதில்லை என்று, அதனால்தான், ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்பினைத் தாங்கிவரும் ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் இங்கு விற்பனை ஆவது மில்லை. அதனை வாசிப்பதற்கு வாசகர்களுமில்லை.

'கலை, கலைக்காக' என்றும் 'கலை மனிதனுக்காக' என்றும் உள்ள வாதத்தில், கலை மனிதனுக்காகவே என்ற வாதத்தில் பூரண நம்பிக்கை கொண்டு, அதில் தமது பணியைச் செய்து வருபவர்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள்; மனித சமுதாயத்

தில் நடக்கும் ஊழல்களையும், அடக்கு முறைகளையும் நெளிவு சுளிவுகளையும் கண்டு மனம் தாங்காத நிலையில் நின்று இலக்கியம் படைப்பவர்கள் நாம். இந்த எமது இலக்கியத்திற்கு எந்தவொரு பூர்ஷ்வா இலக்கியமும் கிட்ட நினைக்கவே முடியாத நிலையை எமது வாசகர்கள் உணரும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை.

இளங்கிரனின் 'மரகதம்' தொட்டு, வசந்தம், கலைச் செல்வி, தேனருவி, விவேகி: மல்லிகை, சிரித்திரன் வரையுள்ள எமது ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் செய்துவந்த, செய்துவரும் இலக்கிய சேவையை, தரத்தை எமது வாசகர்கள் நன்கு அறிவார்கள். திரு. கனகரெத்தினு அவர்கள் கூறியிருப்பது போல கையெழுத்தி வாக்கெடுத்துத் தரத்தை நிர்ணயிக்க முடியாது.

காலம் காலமாக இந்த மட்டரகமான படு பிற்போக்கான இலக்கிய ரசனையில் ஊறி விட்ட இந்த 'அப்பாவி' வாசகர்களைத் திருப்திப் படுத்துவது எம்மாலாகாத காரியம்தான். ஏனெனில் அவர்களுக்குத் தேவையான இந்த மஞ்சள் பத்திரிகை இலக்கியத்தை நாம் எந்தக் காலத்திலும் படைக்க மாட்டோம்; அந்த எண்ணமும் எமக்கு இல்லை. என்றும் இருந்ததில்லை!

டானியலின் 'பஞ்சமரி' கதிர்காமநாதனின் 'நான் சாக மாட்டேன்' பெனடிக்ற் பாலனின் 'குட்டி' யை, 'சொந்தக் காரனை', நீர்வை பொன்னையனின் 'மேடும் பள்ளத்தையும்' டொமினிக் ஜீவாவின் பாதுகையை அல்லது தண்ணீரும் கண்ணீரையும், கணேசலிங்கனின் 'நெடுந் தூரத்தையும், என். கே. ரகுநாதனின் 'நில விலே பேசுவோம்' வாசித்த வாசகர்களுக்கு எமது இலக்கிய சேவையை, தேசிய இலக்கியத்தை, சோஷலிச யதார்த்த இலக்கியத்தை நோக்கி நாம் போடும் விறுநடையை நன்கு அறிவார்கள்.

எமது ஈழத்து வாசகர்களுக்கு ஒரு தாழ்வுமனப்பான்மை ஒன்றும் இருக்கிறது: டாக்டர் மு. வ. லின் தரத்திற்கு லஷ்மியின் தரத்திற்கு அல்லது அகிலனின் தரத்திற்கு நாவல் எம்மால் எழுத முடியாதென்றும் மக்களின் மனத்தைக் கவர்கின்ற அளவுக்கு விடயங்களைப் பின்னிப் பிணைக்கத் தெரியாதென்றும் ஒரு எண்ணம். (இந்த எண்ணத்தை நான் பல வாசகர்களின் மூலம் அதாவது நான் மேலே கூறிய எழுத்தாளர்களின் படைப்பை விரும்பி, தேடி வாசிக்கும் வாசகர்கள் மூலம் அறிந்து) இந்த எண்ணத்தை முறியடிப்பதற்கு இளங்கிரனின் 'நீதியே நீ கேள்' ஒரு உதாரணம்.

ஈழத்து நாவல் ஆசிரியர்களில் முன்னோடியாக நிற்கும் இளங்கிரனின் இந்த நாவல் 'தினகரன்' நாளிதழ்களில் வந்து கொண்டிருந்த பொழுது 'பத்மினியைக் கொல்லவேண்டாம்' என்று ஒரு வாசகர் தினகரனுக்குத் தந்தி அடித்தி

ருந்தாராம்; இதை நான் ஏன் குறிப்பிடுகின்றேன் என்றுல் வாசகனின் இதயத்தை ஆட்டி உலுப்பும்ளவுக்கு நாவலின் 'நீர்மன்ற' இருந்ததென்றால் நான் கூறிய இந்திய நாவலாசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பையும் தரத்தையும் ஏன் எமது ஈழத்து எழுத்தாளனுக்குக் கொடுக்க முடியாது?

தென் இந்திய இலக்கியப் படைப்புகள் மட்டும் தான் சிறந்தன என்றும் கல்கி, குமுதம், விகடன், கலைமகளில் வரும் சிறுகதைகள் குறுநாவல்கள் நாவல்கள்தான் தரமானவை என்ற இந்த எண்ணமும் என்று எமது வாசகர்களின் மனத்திலிருந்து அழிந்து போகிறதோ அன்றுதான் எமது எழுத்தாளர்களுக்கு விமோசனம்.

உண்மையான தேசிய சோஷலிச யதார்த்த இலக்கியம் ஈழத்தில் தான் படைக்கப்படுகின்றன என்று எமது தென் இந்திய எழுத்தாளர்களே வாயுறும் அளவிற்கு எமது நிலைவந்தபின்பும் கூட, எமது வாசகர்களுக்கு எம்மில் எமது எழுத்தில் நம்பிக்கை இல்லை என்றால் நாம் இந்த வாசகர்களைப் பார்த்து பரிதாபப்படாமல் என்னதான் செய்வது.

அவர்களின் ரசனைக்காக எந்தவொரு காலத்திலும் அவர்களின் நிலைக்கு இறங்கி இலக்கியம் படைக்க ஈழம் இடந்தராது. அவர்களின் இந்த மயக்கத்தை போக்கடிக்க வேண்டும். எமது எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை காசு கொடுத்து வாங்கிப் படிக்கும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை. இந்த நம்பிக்கை எமக்கு உண்டு.

துரை - சுப்பிரமணியன்

‘ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும்’ என்னும் தலைப்பின் கீழ், ‘ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும், நூல்களும் ஏன் போதியளவு இங்கு விற்பனையாவதில்லை?’ என்னும் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கூறும் கட்டுரையாசிரியரின் குறிப்புக்கள் சில எனக் குப்பொருத்தமாகப்படவில்லை.

ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளினதும், நூல்களினதும் விற்பனைக்குறைவுக்கான மிகச் சரியான ஒரு காரணத்தைக் கட்டுரைத்தொடரின் ஆரம்பத்திலேயே கூறிவிடுகிறார்.

எனினும் இப்பிரச்சனைக்கு அவர் கூறும் தீர்வில்—

‘எமது ஆசிரியர்கள், குறிப்பாகத் தமிழ் ஆசிரியர்கள், மாணவர்களுக்கு உண்மையைப் போலியிலிருந்து தரம் பிரிக்கப் பழக்கிக் கொடுத்தால் உண்மையான இலக்கியத்தினை இனங்கண்டு கொள்ளும் பக்குவத்தினை எமது வாசகர்கள் எய்திவிடுவர். இலக்கிய ரசனையின் மட்டமும் உயரும்’ என்று கருத்துத் தொனிக்கக் கூறுகிறாரே, அது பொருத்தமாகாது.

மிகத் தவறான ஒரு கணிப்பிது.

ஏனெனில், ஒரு வயதளவில் தான் வாசகர்களிற்குத் தரமற்றவற்றைப் பிரித்தறியக் கூடிய அறிவை ஆசிரியர்கள் அளிக்க முடியும். அதுவரையில் அவர்கள் ரசனையைத் தென் னிந்திய சஞ்சிகைகள் உருவாக்கி வந்திருப்பின் பின்னர் ஆசிரியர் கூறும் விளக்கங்கள் அவர்களிடத்தில் எடுபடா.

அவர்கள் போலிகளைத் தரம்பிரித்தறியப் பழக்கப்பட்டிருப்பினும், தமது ரசனையை வளர்த்த, கீழ்த்தரமான உள் ளடக்கங்களுடன் வெளிவரும் தரமற்ற சஞ்சிகைகளை விட்டு எமது சஞ்சிகைகளைப் படிக்க அவர்கள் சிறிதளவேனும் தேசப் பற்று மிக்கவர்களாயிருக்க வேண்டுமே!

நமது சஞ்சிகைகளின் உள்ளடக்கங்கள் கசப்பானவை, தேசப்பற்று மிகுந்தவர்களே தேசத்திற்காக இச் சஞ்சிகைகளைப் படிக்கின்றார்கள் என்று நான் கூறவில்லை.

வாய்க்கு ருசியான தகவல்களைத் தரும் தரமற்ற தென் னிந்திய சஞ்சிகைகளைப் படித்தவர்களுக்கு எமது சஞ்சிகைகளைப் படிக்கும்போது சிறிது கசக்கவே செய்யும்.

தொடரில் கட்டுரை ஆசிரியர் ஆங்கில ஒப்புமை ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

அதில் அவர்களுடைய (கலாநிதி லீவினதும் அவரது சகாக்களினதும் மாணவர்கள்) தரமான இலக்கிய ரசனைக்கு— அவர்களுடைய ஆரம்பகால ரசனையை வளர்த்த சஞ்சிகைகள், அவர்களிடம் தூண்டி விடப்பட்ட தேசிய உணர்வு, முக்கியமாக அவர்களுடைய பெற்றோர்கள் ஆகியவையும் காரணிகளாக அமைந்திருக்கலாம்.

ஆசிரியர் தான் அவர்களுடைய விழிப்புணர்ச்சிக்கு முழுக் காரணம் எனக் கூறமுடியாது.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் எமது வாசகர்களிடம் உயர்ந்த இலக்கிய ரசனையை உருவாக்கும் பொறுப்பின்

பெரும்பகுதி அவர்களுடைய பெற்றோர்களிலேயே தங்கியுள்ளதென்பேன்.

ஏனெனில் பெற்றோர்களே எமது வாசகர்களின் ஆரம்பகால இலக்கிய ரசனையை உருவாக்குகின்றனர்.

மிக அமைதியாக ஆழ்ந்து சிந்திப்பின் நான் மேற்கூறியவை எளிதில் புலனாகும்.

யாழ். தேவன் ரெங்கன்.

3

ஈழத்து வாசகர்களிடையே மட்டமான இலக்கிய ரசனை உருவாகியதற்குக் காரணம் தென் இந்திய சஞ்சிகைகள் மட்டுமல்ல, ஈழத்துப் புதினப் பத்திரிகைகளும் ஒரு சில தரமற்ற வெளியீடுகளுங் கூட.

இந்நிலை தொடர்ந்து ஈழத்து வாசகர்களிடையே நிலைத்து நிற்பதற்குக் காரணம், சிறிதிற்ப நிகழ்ச்சிகளை மையமாக

வைத்து உணர்ச்சிகளை தட்டி எழுப்பும் வகையில் பொழுது போக்குக்காக தரமற்ற இலக்கியங்களை படைத்தளிக்கும் எழுத்தாளர்கள் தான்.

புதிய தலைமுறைகள் புதியதைத்தான் விரும்புகிறார்கள். உதாரணமாக புதுக் கவிதைக்கு ஆரம்பத்தில் எதிர்ப்புக்கள் இருந்த போதிலும் தற்பொழுது எதிர்க்கோஷங்கள்குறைந்து ஆதரவு பெருகுவதைக் கூடாகக் காண்கின்றோம்.

இந்த வகையில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் புதுமையைக் கடைப்பிடித்து வாசகர்களைக் கவரும் விதத்தில் தரமான இலக்கியங்களைப் படைத்தளிப்பார்களேயானால் வாசகர்களிடையே காணப்படும் மட்டமான இலக்கிய ரசனை நீங்கி ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புக்கு மவுசு ஏற்படவும் கூடும்.

அன்வர்கான் அம்பாந்தோட்டை.

வாழ்க்கையிலுள்ள ஒவ்வொன்றிற்கும் விலைமதிப்பு உண்டு. பெறுமதியான எதற்கும்—படைப்பு, ஒரு புதிய சிற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இல்லாவிடின் செயலற்ற தேக்க நிலைதான் மிஞ்சும். ஜன்ஸ்டைனின் மேதாவிவாசம் கிரோசீமாவிற்கு வழிகோலியது.

ஒவியம் கவிதையாகும். அதனை உரைநடையில்லல், ஒவியியைபுகளுள்ள செய்யுளிலே எப்பொழுதும் வரைதல் வேண்டும்.

பிகாஸோ

★ ஈழத்து நூல்கள் விற்பனை யாகவும், இதனால் பிரசுர களம் விருத்தியடையவும் யாழ் இலக்கிய வட்டம் அண்மையில் நல்லதொரு முயற்சியைச் செய்துள்ளது. மேற்படி வட்டம் சுன்னாகம் தனலக்குமி புத்தக சாலையில் ஈழத்து புத்தகங்களை விற்பனை செய்ய தனியான ஒரு பகுதியை ஏற்பாடு செய்துள்ளது. இதைத் திறந்துவைத்துப் பேசிய வட மாநில கல்வி அத்தியட்சகர் திரு. தி. மாணிக்க வாசகர் 'இந்த நூல்களின் அமைப்புக்களைப் பார்க்கும் போது நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் நாம் பெரும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதை உணர முடிகின்றது' என்றார். சுமார் 35 வருட காலத்தினுள் ஈழத்தில் வெளிவந்த புத்தகங்கள் இந்தப் பிரிவில் உள்ளன. இக் கூட்டத்தில் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன், கவிஞர் வி. கந்தவனம் பி. எஸ். குமாரசாமி ஆகியோர் பேசினர்.

★ ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் ஏற்பட்டுவரும் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சிக்கு எடுத்த துக்காட்டாக அங்காங்கே நூல் அறிமுகம், சஞ்சிகை விமர்சனங்கள் ஆகியன அடிக்கடி நடக்கின்றன.

இந்த வரிசையில் 'பூரணி' சஞ்சிகை விமர்சனக் கூட்டம் சட்டக் கல்லூரி தமிழ் மன்றத்தினரால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு திரு. கு. விநோதன் தலைமையில் நடைபெற்றது. 'எழுத்தாளர், சிந்தனையாளர் மத்தியில் மட்டுமன்றிச் சாதாரண மக்கள் மத்தியிலும் சிந்தனைப் புரட்சியை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக இலக்கியங்கள் ஆக்கப்பட வேண்டும்' ஜனாப எச். எம். பி. முஹிதீன் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார். இக்கூட்டத்தில் திருவாளர்கள், எம். ஏ. ரஹ்மான், பெரி. சுந்தரலிங்கம், கே. மனோகரன், வரதராசா, என். கே. மகாலிங்கம், அஷ்ரப், என். சிவராஜா ஆகியோர் பேசினர். இப்படியே ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் விமர்சிக்கப் பட்ட 'பஞ்சமர்' நாவலை பேராதின பஸ்கலைக் கழகத்தினரும் ஆய்வு நடத்தினர்.

★ திருகோணமலைப் பகுதியில் விமர்சனங்கள், இலக்கிய கலந்துரையாடல்கள் போன்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கடந்த ஒரு வருடகாலமாக நடத்தி, அப்பகுதியில் இலக்கிய சிந்தனைகள் பரவக் காரணமாக இருந்த திருகோணமலை முன்னோடிகள்

தமது ஓராண்டு நிறைவரங்கை அண்மையில் நடத்தினர். திரு. செம்பியன் செல்வன் தலைமையில் சமூகசேவை நிலையத்தில் இது நடத்தப்பட்டது.

★ ஈழத்தில் பேச்சு மொழி கவிதையை அறிமுகப்படுத்தி புதிய சிந்தனைகளை கவிதைகள் மூலம் ஊட்டி மறைந்த மஹா கவியின் கவிதைகளைத் தொகுத்து 'வீடும் வெளியும்' என்ற கவிதை நூலை வெளியிடக் காரணமாக இருந்து நல்லதொரு பணி செய்துள்ளார், கவிஞர். எம். ஏ. நுஃமான். இந்நூல் வெளியீட்டு விழா யாழ். பொதுசன நூல் நிலைய மேல் மாடியில் கவிஞர். ிச, கதிரேசர்பிள்ளை தலைமையில் நடைபெற்றபோது பேசிய இலக்கியச் செல்வர்கள்க. செந்திநாதன் பேசுகையில் 'தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இலக்கிய எழுச்சி ஏற்பட்டுள்ளது' என்று குறிப்பிட்டார். கவிஞர் எம். ஏ. நுஃமான் வெளியீட்டுரை நிகழ்த்தினார்.

★ கட்டுப்பொத்தை வளாக தமிழ் சங்க நாலாவது ஆண்டு விழா இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. கருத்தரங்கம் கலாநிதி. க. கைலாசபதி தலைமையில் நடைபெற்றது.

'காணி நிலம் வேண்டும்' கவி யரங்கு கவிஞர் திரு. இ. சிவானந்தன் தலைமையில் நடந்த போது திருவாளர்கள் நா. சிவராஜசிங்கம், கருணையோகன், மாவை. நித்தியானந்தன், ச. இசைகாந்தவதனன், க. பா. இராஜேந்திர ஆகிய கவிஞர்கள் பாடினர். நுட்பம் சஞ்சிகையும் வெளியிடப்பட்டது.

★ நரியன்குண்டு இளம் சிங்கம் சனசமூக நிலையத்தில் ஆண்டு விழா அண்மையில் நடைபெற்றபோது, கவிஞர் சில்லை யூர் செல்வராசன் தலைமையில் 'மாறிவரும் உலகில் வாழ்பனின் பங்கு' என்ற தலைப்பில் இடம் பெற்ற கவியரங்கில் கவிஞர்கள் இ. சிவானந்தன், புதுவை. இரத்தினதுரை, புரட்சிக் கவிஞன் 'கே' ஆகியோர் பாடினர் இளங்கீரன், கே. டானியல் ஆகியோர் இக் கூட்டத்தில் பேசினர்.

★ பலாலி விசேட, கோப்பாய், கொழும்புத்துறை ஆகிய ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகள் மூன்றும் இணைந்து முத்தமிழ் விழாவொன்றை நடத்தியது. கருத்தரங்கு, கவியரங்கு போன்றவை இடம் பெற்றன.

என்னைப் பொறுத்தவரை, இரண்டு வகைப் பெண்கள்தான் உண்டு. ஒருவகை, பெண் தெய்வங்கள். மற்றையது, கால் துடைக்கும் தரைவிரிப்புகள்.

உண்மையில் எனக்கு ஒருவரும் முக்கியமானவர்கள் அல்ல. என்னைப் பொறுத்தவரை, மற்றவர்கள் சூரியனின் கதி ரொளியில் மிதக்கும் தூசித் துகள்கள் போன்றவை. துடைப்பத்தால் தள்ளியவுடன் தூசி வெளியே பறக்கின்றது.

பிகாஸோ

கருத்தரங்கும் வியரங்கும்

அனுராதபுரம் கலைச் சங்கம் தனது நாலாவது நிகழ்ச்சியாக திரு. நா. குமாரசாமி தலைமையில் இந்திய தமிழ் பத்திரிகை கட்டுப்பாட்டினால் இலங்கைச் சஞ்சிகைகள் வளர்ந்துள்ளனவா? என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கு ஒன்றினையும், கவிஞர் திருவல்லு கமால் தலைமையில் 'சினைந்து போகும் சிறப்புக்கள்' என்ற தலைப்பில் கவியரங்கு ஒன்றினையும் அனுராதபுரம் விவேகானந்த தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் நடத்தியது.

கருத்தரங்கில் ஈழத்து சஞ்சிகை வளர்ச்சிபற்றி பல கோணங்களிலும் தொட்டுப் பேசிய திரு. இரா. சுகுணசபேசன் குறிப்புகையில் 'இந்தியாவில் இருந்து வந்துகொண்டு இருந்து தரம் கெட்ட பத்திரிகைகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டவுடன் ஈழத்து இலக்கிய சஞ்சிகைகளின் விற்பனை குறைந்தது. இதற்கு தரம் கெட்ட சஞ்சிகைகள் தமது தரத்திற்கு ஈழத்து வாசகர்களில் ஒரு சாராரை வைத்து இருந்தமையே காரணமாகும். பின்னர் ஈழத்து சஞ்சிகைகளைப் படிக்கத் தொடங்கிய வாசகன் அதில் தனது பிரச்சனைகளை ஆராயும் கதை, கவிதை இருப்பதைக் கண்டான். அவனின் கற்பனையோடு நிலைமெல்லமெல்ல கலைந்து வருகின்றது. மேற்படி பிரச்சனை ஈழத்தின் தரமான வாசகர் கூட்டத்தை அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது. ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியும் இதனால் அதிகரிக்கின்றது' என்று குறிப்பிட்டார். இக்

கூட்டத்தில் மல்லிகை ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவா பேசுகையில் 'தமிழர்களாக குழுமி வாழாத சிங்கள மக்களால் சூழப்பட்ட பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழ் ஆர்வலர்களான இளம் தலைமுறையினர் இலக்கிய ஆர்வமும், உந்துதலும் உற்சாகமான ஈடுபாடும் தான் எதிர்காலஈழத்து ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அத்திவாரமாக அமைந்து வருவதை இன்று அவதானிக்க முடிகிறது. சரியாகவோ பிழையாகவோ நவ இலங்கையின் புதிய தலைமுறை இலக்கிய வீறுகொண்டு செயலாற்றி வருவதை தேசம் முழுவதும் இன்று நடைபெறும் இலக்கிய கலந்துரையாடல்கள் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. இதில் துரதிஸ்டம் என்னவேன்றால் இத்தகைய ஆர்வம் கொண்ட புதிய தலைமுறையிரை வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்ல அவர்களுடைய சிந்தனையைச் செம்மைப்படுத்தி பார்வையை செப்பனிட தேசம் தழுவிய ஒரு இலக்கிய அமைப்பு இன்று நமது நாட்டில் இல்லை. மூலக்கு முலை நாம் இலக்கிய வளர்ச்சிபற்றி விழாக்கள் கூட்டங்கள் கலந்துரையாடல்கள் நடாத்துகின்றோமே தவிர எழுத்தாளராகிய நாம் ஒருங்கு சேர்ந்து நமது எதிர்காலமென்ன எப்படியான பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டும்? இப்பிரச்சனைகள் தீர்வதற்கு வழிவகைகள் எவைஎன யோசிப்பதில்லை' என்றார். ★

இரண்டு வருட இடைவெளிக்குப் பின்னர் கூடிய மலையக எழுத்தாளர் மன்றக் கூட்டம் முன்சைய கூட்டங்களை விடக் கூடுதல் சிறப்படைந்து விட்டதென்றால் அதற்குக் காரணமில்லாமலில்லை. அமைச்சர் குமாரசுரீயர் கலந்துகொண்டதும் நீயமன நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் நம் தொழிற்சங்கவாதியுமான ஜனாதிபதி அசீஸும் அமைச்சரும் கருத்துப் பிரச்சினைகளைக் கிளப்பி விட்டதும், எழுத்தாளர்களுக்கு அப்பாற்பட்ட விதத்தில் அது நடைபெற்று விட்டதாக ஒரு சிலர் கருதிவிட்டதாலும் இவை அனைத்துக்கும் மேலாக காலஞ்சென்ற கோயாம்புத்தூர் பா. ம. உறுப்பினர் திரு. பாலதண்டாயுதம் அவர்கள் (இந்தக் கூட்டத்தின் பின்னர் தான் அவர் விமான விபத்தில் சிக்கினார்) மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு வரப்பிரசாதமான கருத்துக்களை வெளியிட்டதாலும் இவ்விழா மிகமிகச் சிறப்பானது என்று கூறலாம். திரு. பாலதண்டாயுதம் அவர்கள் திடீரென விபத்தில் இறந்ததும் முழு மலையக இலக்கிய அபிமானிகளது இதயங்களும் ஸ்தம்பித்தேவிட்டன.

'ஈழத்தின் மலையக எழுத்தாளர்கள்தான் அனுபவரீதியில் இலக்கியம் படைப்பவர்கள். அவர்களது படைப்புக்கள் இங்கு சரிவர பிரசுரமாவதில்லை அல்லது பிரசுரிக்கப் படுவதில்லை.

ஆகவே அவற்றை என்னிடம் அனுப்புகள் 'நான் ஆவன செய்கின்றேன்' என ஹட்டன் ம. எ. ம. கூட்டத்தில் முழங்கிய திரு. பாலதண்டாயுதத்தின் மரணம் நம்பமுடியாதது உள்ளது. மலையக எழுத்தாளர்களின் தரம் எந்த பாலதண்டாயுதத்தால் எழுப்பப் போகின்றது என்று மலையக எழுத்தாளன் இறுமாந்திருந்தானோ அவன் எண்ணத்தில் இடிவிழுந்துவிட்டது.

மல்லிகையின் ஆண்டுமலர் அகில இலங்கையையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கவேண்டும் என்பது மலையக இலக்கிய அபிமானிகளின் அவாவாகவும் உள்ளது. அடிக்கடி நடக்கும் சர்ச்சைகளின்போது மல்லிகைதான் தரமிக்க சர்ச்சைக்கு வழியும் கோலுகின்றது. தலைநகரில் மட்டும் அடிக்கடி நடைபெற்று வந்த பட விழாக்களை மலையகத்திலும் நடத்த வேண்டும் என்ற அவாவில் நாவலப்பிட்டி சயரு இயவன் குழுவினர் செயல்பட்டு வருகின்றனர். சத்யஜித் ராய் படவிழாவும், செக்கோஸ்லோவோகியா படவிழாவும், ஜுலை இறுதியில் நடத்தப்படவுள்ள போலந்து படவிழாவும் இவர்கள் செயலுக்கு உதாரணங்களாகும். கலைக்கு மொழி அவசியமில்லை என்பதற்கு உதாரணமாக இக்குழுவில் தமிழர், சிங்களவர், முஸ்லிம்கள் ஆகியோர் அங்கம் வகிக்கின்றனர். இது நல்ல அறிகுறிதானே!

ஒரு சில விதி செய்வோம்

கவிதைச் சிந்தனைகள்

ஆக்கியோன்: முருகையன்

வரதர் வெளியீடு

தலைசிறந்த ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் தான் தலைசிறந்த விமர்சகர்களாகவும் விளங்கியிருக்கிறார்கள். இது தற்செயல் நிகழ்வன்று. ஆங்கில இலக்கிய வரலாறு இதற்குச் சான்றுபடும்.

முருகையன் தமிழகைப் பிறந்தாலும், இந்த மரபுக்கு வாரிசு என்றால் மிகையாகாது. பழத்து முன்னணிக் கவிஞரான முருகையன் தான் இந்த நாட்டின்—ஏன், தமிழகம் உட்பட—முன்னணி விமர்சகரும் கூட என்பதை இப்பொழுது நிலைநாட்டி விட்டார்.

ஒரு சில விதிசெய்வோம் பாடநூல் அல்ல. அவரே கூறுவது போல: 'இது ஒரு பாடநூலின் சாயலில் அமையாது, பொதுவான வாசகர்களையும், இலக்கிய ஆர்வலர்களையும், சுவைஞர்களையும், எழுத்தாளர்களையும் நோக்கியே எழுதப்படுகிறது'

இந்நூலிலே அவர் 'இன்றைய தமிழ்க் கவிதைக் கலையின் நிலைமையை இனங்கண்டு காட்டுவதுடன், வருங்காலத்தில் தமிழ் கவிதை எவ்வழியிற் செல்லுவது சாலும் என்பது பற்றியும் ஒரு சில ஆலோசனைகளையும் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்.

இக்காலத் தமிழக, பழத்து கவிதையின் பண்புகளைச் சுருக்கமாகவும் அதே சமயம் நுட்பமாகவும் வரையறுத்து விட்டு

முருகையன் கவிதையின் அடிப்படைகளை 4 அதிகாரங்களில் மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றார். தமிழ் மரபிலே அவர் நன்கு காலூன்றியிருப்பதால் நவீன ஆங்கிய இலக்கிய விமர்சனத்தை அவரால் செம்மையாகப் பயன்படுத்த முடிகிறது.

பாடவா, பேசவா என்ற அதிகாரம் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. தனது விஞ்ஞான அறிவை நன்கு பயன்படுத்தி ஒலியின் இயல்புகளை விளக்கிவிட்டு இன்றைய கவிதைக்கு பேச்சோசைப் பண்பின் அவசியத்தினை வலியுறுத்துகின்றார். பழந் தமிழ்ச் சான்றோர் செய்யுளிலும் இப்பண்பு இருந்தமையை அவர் ஆதார பூர்வமாக நிறுவுகிறார்.

குளியலறை முணுமுணுப்பு என்ற அதிகாரத்தில் முருகையன் புதுக்கவிதைக்காரரை சாடுகிறார். தமிழ் ஓசையுணர்வு அறவே அற்ற இவர்களுக்கு அதன் அடிப்படை விளக்கத்தை அவர் இவ்வதிகாரத்தில் கொடுக்கின்றார். இவ்வதிகாரத்தை வாசித்த பின்பு புதுக்கவிதையைப் பற்றி முருகையன் விரிவான ஒரு நூலை எழுதினால் நன்று என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஒரு சில விதி செய்வோம் காரமும் சாரமும் மிக்க நூல்.

ஏ. ஜே. கனகரெட்டு

எம். இராசரத்தினம்

செந்தமிழ்த் தோட்டம்

பலாலி ரூட், திருநெல்வேலி.

எங்களிடம்

சகல ஒட்டு மாங்கன்றுகள், ஒட்டுத்தோடை. எலுமிச்சை, பலா, மாதுளை, நெல்வி, அரந்தி, பியர்ஸ், திராட்சைக்கன்று, யம்புநாவல்.

வெளி நாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ரோசாச் செடிவகைகள்

பூக்கன்றுகள், பூவிதைகள் கத்தரி, கறிமிளகாய், தக்காளி, ஊர்மிளகாய், இலைக்கோவா, பீட்றூட், முட்டைக் கோவா, சலாங்கன்றுகள் விதைகளும்

சில்லறையாகவும் மொத்தமாகவும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஓடர்கள் கவனிக்கப்படும்.

எஸ். சின்னத்துரை அன் பிரதர்ஸ்

39, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

*Social, Philosophical, Political and Technical***Books From U. S. S. R.**

		Rs. cts.
A Dictionary of Philosophy	<i>M. Rosenthal</i>	15-00
	<i>P. Yudin</i>	
Why I am Like Dad	<i>N. Luchnik</i>	5-00
Secrets of the Second World War	<i>G. Deborin</i>	4-75
Socialism and Culture	<i>A Collection of Articles</i>	3-50
Morality and Politics	<i>SA. Titarenko</i>	2-00
Socialism and Capitalism	<i>Score and Prospects</i>	3-25
The Industrial Electrician	<i>N. Vinogradov</i>	7-50
Maintenance and Repair of Industrial Equipment	<i>W. B. Alabekov</i>	7-00
Electrical Engineering Materials	<i>Yu. Koritsky</i>	7-00
Propagation of Radio Waves	<i>M. Dolukhanov</i>	9-00
Radio Engineering and Electronics	<i>Z. Pruslin</i>	
	<i>M. Smirnova</i>	7-00
Electronics	<i>I. Zhorebstar</i>	8-50
Design of Reinforced Concrete Structures	<i>V. I. Murashev</i>	
	<i>E. E. Sigalov</i>	
	<i>V. N. Vaikov</i>	12-50

Postage Extra

PEOPLE'S PUBLISHING HOUSE,No. 124, Kumaran Ratnam Road,
COLOMBO - 2.

Phone: 36111

284A, கரங்கேசவரதுறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும் வெளிநாடுபவருமான தொழிலாளர் ஜிவா ஆவர்களால் மல்வினை சாதனைகளுடன் யாழ்ப்பாணம் பூர்வீக அச்சகத்திலும்—அட்டை. வ. மர. கூட்டுறவு அச்சக நூல் பதிப்புச் சங்கத்திலும் அச்சிடப்பெற்றது.